

**AUTORSKÉ PRÁVA NA HRY SÚ VYHRADENÉ. ŽIADEN TEXT NESMIE BYŤ
POUŽITÝ NA ĎALŠIE ŠÍRENIE BEZ PREDCHÁDZAJÚCEHO PÍ SOMNÉHO
SÚHLASU AUTORA.**

All right reserved.

*Vynechali sme niektoré strany a v prípade, že chcete s textom pracovať a ďalej ho šíriť,
ozvite sa nám, prosím mailom: tichoaspol@gmail.com. Ďakujeme za pochopenie.*

... pohľad psa ...

/ ...apoteóza prázdna... /

Osoby:

Petro - ...otec Wiliama... muž matky...

Matka - ...matka Wiliama... žena Petra...

Wiliam - ...syn Petra a Matky... muž Ženy...

Žena - ...žena Wiliama...

Dievča - ...dievča na telefón... Wiliamova „žiačka“...

Mladík - ...muž s truhlou...

*Muž predávajúci definície, Čierny predavač hrncov, Drsný chlapík, Človek od Rubensa,
Človek - päť v jednom*

Muž 1 kupujúci dom, Anjel, Bývalý anjel - traja v jednom

Muž 2 sprevádzajúci muža kupujúceho dom, Muž s truhlou II - dvaja v jednom

Pán Rubens - automobilový pretekár, muž, ktorý poriada večierky

Javiskoví technici – muži v manuálnej práci

Hudobníci - dychová sekcia

1. OBRAZ

Tma. Počut' vzrušené mužské vzdychy, v tme vidieť len obrysy postele. Po chvíli sa ozve ohlušujúci hrmot, ako keď sa búra stena. Pomaly sa rozsvetuje svetlo, ktoré spočiatku dopadá odzadu, cez veľkú dieru vybúranú v stene, potom sa náhle rozsvieti žiarovka visiaca nad stolom, v izbe nie je žiadne okno. Kdesi na boku je umiestnená klasická šatová skriňa. Spočiatku vidieť len zvirný prach, postupne v diere rozoznávame obrysy postavy s krompáčom v ruke /Wiliam/. Okolo postele pobehuje mladé polonahé dievča /Dievča/, zbiera si zo zeme veci a dosť nešikovne sa snaží obliecť. Pri jednej zo stien stojí postarší muž /Petro/, ktorý zažal svetlo, pozerá sa na postavu v diere. Po chvíli sa načiahne po fľaši pod posteľou a naleje si. Kašle.

Petro: ...už som bol zmierený s tým, že zložím kosti do zeme bez toho, aby som ešte uvidel výsledok môjho márneho boja na poli výchovy... synov, ktorí sa po piatich rokoch vrátia bez ohlásenia a zbúrajú pri tom pol domu by mali bičovať... verejne... ale to sa teraz už nesmie... teraz sme už liberáli... či ako sa to volá... my vôbec radi stúpime do každého lajna, ktoré náš nepriateľ nechá na ceste... pamätám si časy... a nebolo to tak dávno... ešte pred prevratom... keď sa do domov vchádzalo dverami...dokonca sa mi vybavujú chvíle, keď sa v slušných rodinách klovalo...

Wiliam: /vchádza, odkladá krompáč na stôl a sadá si na okraj postele k dievčaťu, ktoré tam dokončuje obliekanie, pozerá na ňu, nežne ju hladí po vlasoch/
...hľadal som ťa... povedali, že si v práci...

Dievča: ...som v práci...

Petro: ...a boli aj také časy, keď sa ľudia pri práci nesmeli vyrušovať... v autobusoch boli tabule s nápisom... nehovorte za jazdy s vodičom... a lekári mali na dverách napísané... neklopať... ale to sa teba netýka... ty si neklopal...

Wiliam: /dievčaťu/ ...ešte máš veľa?

Dievča: ...čo?

Wiliam: ...práce...

Dievča: ...telefóny sa u nás nezastavia... niekedy sa mi zdá, že ľudia už prestali ohlasovať požiare a vlámania... a všetky svoje katastrofy zajedajú nami...

Petro: ...telefón je úžasný vynález... pozrieš do zoznamu... telesná linka dôvery... vytočíš číslo a objednáš si... malú modrookú s konským predkusom... alebo čiernu s náušnicou v nose... na čo máš chuť... aj s prílohou... ako pizzu... pizzu ti ale musia doniesť... toto chodí samo... ešte k tomu dverami... a klope...

Wiliam: /nevšíma si otcove poznámky, stále hovorí s dievčaťom/
...pôjdeme k tebe? ...navaril som...

Dievča: ...liečime ducha telom... vlhké pohlavie prikladáme na rany... alebo len tak počúvame... telom za ktoré nám platia... toľko telefonátov... toľko telefonátov a práve ja dvihnem tvojho fotra...

Petro: /obzerá dieru v stene/

...najlepšie na tej linke dôvery je... že sa pri tom nemusíte s ničím zdôverovať... majú techniky, ako z vás všetko to svinstvo dostať aj bez slov... aspoň na chvíľu...
...dúfam, že nezačne pršať... dvíha sa vietor...

Wiliam: /dievčaťu/ ...mne je to jedno... je to len telo... telo je nám požičané... telo keď doslúži zakope sa... alebo spáli... keď sa pokazí, doktor sa pozrie, či sa nedá opraviť... keď sa dá, tak ho opraví... keď nie... ostane pokazené... viem to... som doktor...

Petro: /prekvapene pozrie na Wiliama, potom sa ale vráti k skúmaniu diery v stene/
...zajtra to dám opraviť... dúfam, že si nenarušil statiku...
/dierou v stene prebehne pes/
...kuš beštia...

Dievča: ...ja viem... už si mi to raz rozprával... mám telo, tak predávam telo... keby mi zo zadku rástli banány, otvorila by som si zelovoc... len mi ešte povedz, prečo zas musíš byť taký neveriteľne dobrý... normálny chlap by ma polial kyselinou...

Wiliam: ...som doktor... aj mňa volajú telefónom... siaham na cudzie telá... dotýkam sa ich tak, aby sa im uľavilo... keby ma zavolali k tvojej matke, prehliadol by som ju... dal by som jej čo potrebuje... ale dával by som to tomu telu... až kým by som sa nedozvedel, že je to tvoja matka... potom by som to už dával tvojej matke...
...pod'me... vychladne nám večera...

Petro: ...nezostane pán doktor na večeru u nás... matka by sa možno potešila...

Dievča: /Wiliamovi/ ...keby si mi to aspoň zakazoval... aspoň by som pri tom myslela na teba...

Wiliam: ...človek má predsa slobodnú vôľu... aj keď je pravda, že by si od toho svojho pravekého remesla mohla ušetriť aspoň moju bývalú detskú izbu...

Dievča: ...detskú izbu?
...prepáč, ale to už vôbec nechápem... ako som asi mala vedieť, že je toto tvoja bývalá detská izba... celý čas si sa predo mnou tváril, akoby ťa v temnom lese odkojila vlčica... teraz sa dozviem, že si mal detskú izbu... k detskej izbe patrí matka... a k matke patrí otec...

Petro: ...je bystrá...

Wiliam: ...skús v tom pokračovať a sama uvidíš aký je to nezmysel... k otcovi patrí milienka... k milienke posteľ... a k posteli zase izba... najlepšie detská... vykradnutá...

Dievča: ...mal si mi povedať, že máš otca... dávala by som si väčší pozor... a okrem toho... sám si to pred chvíľou hovoril... je to len izba... steny, ktoré keď nám doslúžia zbúrajú sa, alebo sa medzi ne nast'ahuje niekto iný... keď sa porušia, murár sa pozrie, či sa dajú opraviť... ak áno, tak sa opravia... a ak nie, tak sa miesto nich postavia nové...

Petro: /smerom k diere v stene/
...hneď zajtra to dám opraviť...

Wiliam: ...rozprával som o izbe... nie o stenách...steny sú okolo... izba je vnútri... keď hovorím o izbe, je jasné, že nemám na mysli steny jednej konkrétnej izby... mám na mysli, konkrétne izbu a všetko, čo je s ňou spojené...

Petro: /pozerajúc opäť do diery v stene/
...tak teraz je už s ňou spojené celé mesto...

V diere v stene sa objaví muž v čiernom obleku, pod bokom drží hromadu akýchsi prospektov, je predpisovo úslužný a vysmiaty.

Muž - predavač: Dobrý deň. Krásny deň! Trochu sa dvíha vietor, to je pravda, ale na druhej strane...dobro sa budú púšťať šarkany /*smeje sa svojmu ostrovtipu*/.

Idem okolo, vidím, že máte otvorené a tak mi napadlo, tu budú mať určite záujem dozvedieť sa niečo o Vernerovej definícii príčin feministickej neakceptácie fenoménu manželskej nevery. Hneď v úvode musím poznamenať, že sa jedná o definíciu, ako už napovedá samotný názov, z hľadiska takpovediac číro mužského. Z toho, ako iste sami dokážete vytušiť vyplýva, že reč bude o mužskej nevere.

Tak teda Verner sa v žiadnom prípade nebráni názoru, že nevera, je veľmi radikálny zásah do manželského spoluzitia. Neuspokojí sa však len s týmto konštatovaním a kladie si otázku, prečo je tomu tak! A teraz to príde! Podľa Vernera nevera jedného z partnerov, teda v tomto prípade mužského partnera v hétérosexuálnom vzťahu, vyráza - povedané vojenskou terminológiou druhému z partnerov, teda v tomto prípade ženského partnera v hétérosexuálnom vzťahu, alebo jednoducho povedané manželky, zbraň z ruky. Verner totiž tvrdí, že manželka vo veľkej väčšine odpozorovaných prípadov využíva svoju nepostrádateľnosť pri pohlavnom akte na to, aby držala svojho mužského partnera, povedané športovou terminológiou takpovediac v šachu. V praxi to znamená, že podmieňuje svoju nepostrádateľnú, aspoň fyzickú účasť pri už spomínanom pohlavnom akte ústupkami, ktoré vyžaduje od svojho partnera. Tie môžu na seba brať podobu domácich prác, rôznych pozorností - čo je podľa Vernera obzvlášť obludná forma, až po povedzme spoločné večere pri sviečkach. Nevera, potom podľa Vernera znamená prielom do tejto kruhovej obrany, čím sa ako obrana náhle stáva neúčinnou. Toľko teda aspoň stručne o Vernerovej definícii príčin feministickej neakceptácie fenoménu manželskej nevery.

/muž nastaví dlaň, Petro zaskočený vytiahne z vrecka nejaké drobné, podá mu ich a muž znovu mizne v diere v stene. Petro za ním pozerá./

Petro: ...čo to hovoril o tých šarkanoch?

Wiliam: /*dievčaťu*/ ...pod'me..

Dievča: /*berie si veci, už už je na odchode, v tom sa zarazí*/

...mala som jedného zákazníka... a ten mi rozprával, že má doma mŕtvu rybu... večer, keď si líha... mŕtva ryba už leží v posteli a nehýbe sa... skúša sa jej dotknúť, ale ryba nereaguje... jeho dotyky už necíti... je mŕtva... mŕtva ryba...

Petro: ...mŕtva ryba?

Wiliam: ...asi tú rybu niekto zabil...

Petro: ...alebo ulovil a zožral...

Wiliam: ...alebo otrávil...

Petro: ...otrávil znie dobre... ale vráťme sa na zem... čo ak to bola stará nepoužiteľná ryba a jednoducho zdochla...

Dievča: ...prečo vás tá ryba tak zaujíma... len som si na to spomenula, pri tom, ako tu rozprával ten človek... ani neviem prečo...

Wiliam: /*dievčaťu*/ ...spýtaj sa ho, čo znamená nepoužiteľná...

Dievča: /*Petrovi*/ ...že čo znamená nepoužiteľná...

Petro: ...spýtaj sa ho, že prečo sa ma to nespýta sám...

Dievča: ...že prečo...

Wiliam: ...počul som... nemôžeme sa jednoducho dvihnúť a ísť...

Dievča: /zmätená sa pýta Petra/
...nemôžeme sa jednoducho dvihnúť a...
/zháči sa/

Petro: /Wiliamovi/ ...môj ty bože... kde sa zrazu berú títo spravodliví neomylní a zásadoví ľudia... ešte nedávno o nich nebolo ani slychu... vtedy sa vám nemohlo stať, že vám čašník odmietne priniesť víno so sódou, pretože to považuje za vraždu vína... môj ty bože vražda vína... alebo vás začnú poučovať ako máte jesť... fuj... to už by ma možno niekto dokázal poučiť aj o tom, ako sa má podávať mŕtva ryba...

Wiliam: /chystá sa na odchod, je stále nervóznejší/ ...ak budeš chcieť... vieš kde ma nájdeš...

Dievča: ...počkaj... ešte mi nezaplatil...

Petro: ...tak mŕtva ryba... to je naozaj výstižné... na to by som sám neprišiel... máte veľmi zaujímavé povolanie... nepýtali ste sa toho človeka, čo robí, keď stretne ráno mŕtvu rybu v kuchyni... pozdraví?

Dievča: /Petrovi/
...nie... na nič som sa ho nepýtala... on stále rozprával... stáli sme nahí pri okne a on iba rozprával... a ja som iba počúvala... ale aj to musí niekto robiť... keď mi zaplatia, počúvam...

Petro: ...ja osobne by som mŕtvu rybu podával ako matku milujúcu svojho strateného syna, ktorý ale nenávidí svojho otca ešte viac, ako tá milujúca matka toho jeho otca... s oblohou, samozrejme... zamračenou... samozrejme...
/smeje sa svojmu ostrovtipu, potom sa rozkašle/
/Wiliamovi/ ...mimochodom... tvoja matka má zajtra narodeniny... myslím, že by potrebovala zájazd k moru... možno by ožila... biela veľryba...

Wiliam zrazu vyskočí a schytí krompáč zo stola. Dievča zvriekne, Petro sa striedavo smeje a kašle. Zrazu cez dieru v stene vchádzajú dvaja muži.

Muž 1: Poďte, poďte, tu by to malo byť. Takže, ako sme sa dohodli. Platba v hotovosti, záloha do desiatich dní, náklady spojené s prevodom hradí naša kancelária.

Muž 2: /Obzerá sa po miestnosti/
Čo som povedal to samozrejme platí. Vchod je riešený trochu netradične a je tu aj trochu dusno. Chcelo by to presvetliť. Ale to nie je moja starosť. Kupujem to pre ženu. V poslednom čase si akosi nemáme, čo povedať. Som v najlepších rokoch, chcem žiť. Ona akoby už mala to najlepšie za sebou, akoby už túžila nebyť. Ja jej v tom nebránim. Iba sa na to nemienim pozeráť. Nebyť môže aj tu. Tu môže aj vysiadať pred televízorom, aj odmietať chodiť do dobrej spoločnosti. A konečne si tu bude môcť pokojne ležať večer v posteli ako taká... ako by som to povedal... ako taká...

Petro: /preberá sa zo šoku/ Mŕtva ryba!

Muž 2: Ako?

Petro: Mŕtva ryba?

Muž 2: Presne tak! To je presne ono! Mŕtva ryba! Teraz už viem, že som nežil nadarmo. Hneď ako sa vrátim, poviem tej starej medvedici – vieš ty čo moja zlatá? Ležíš tu ako taká mŕtva ryba! Tak to je naozaj pozoruhodné, čo všetko už dnes dokážeme obsiahnuť spojením dvoch celkom obyčajných slov.

Muž 1: /všetkým/ Pán advokát má záujem o kúpu vášho domu na základe toho inzerátu.

Petro: Myslíte ten inzerát, o ktorom nič neviem?

Muž 1: Čo je to - nič neviem? Vy nie ste pán Rubens?

Petro: Nie.

Muž 1: Nie?

Petro: Pán Rubens parkuje o dva domy ďalej. Červené Ferrari, živý plot a veľká trojpásmová anténa na streche.

Muž 2: /Podíde k dievčaťu, prstom je dvíha bradu/
Moja anténa zachytila signál tu. Nepoznáme sa?

Dievča: /Wiliamovi/ Povedz mu nech ma nechá.

Wiliam: Nechajte ju.

Muž 2: Čo chceš?

Wiliam: Chceme, aby ste ju nechali.

Muž 2: Ale!?! A vieš čo je problém?! Vieš v čom je kurva problém!? Problém je, že to chceš ty! A tým, že si to vyslovil mi dávaš jasne najavo, že kašleš na to, čo chceme ja. Tým pádom sa tým, čo chceš ty, necítim byť nijako viazaný. Platia zákony džungle.

/Dievčina ho uhryzne, Muž 2 zreve/

Muž 2: Čo to bolo?

Muž 1: Mne sa zdalo, že vás uhryzla.

Muž 2: Povedzte jej kto som.

Muž 1: Je to majiteľ najlepších advokátskych kancelárií v meste.

Muž 2: Presne tak. Poznáte ten pocit, keď sa môžete len tak vyšťať vo vlastnej záhrade pred vlastným domom? Alebo do bazénu!

Muž 1: Myslím, že je na čase, navštíviť skutočného pána Rubensa.

Muž : Och, áno. Človek stále niečo musí. Prepáčte priatelia, musím v jednej obchodnej záležitosti navštíviť pána Rubensa. Ja viem. Červené Ferrari a trojpásmová anténa. Určite nejaký snob.

Odídu dierou v stene.

Petro: /pozerá raz za nimi, raz na dieru v stene/
...prisahám bohu, hneď zajtra to dám opraviť...

Wiliam: /Dievčaťu/ ...musíme toto všetko počúvať?

Dievča: /Wiliamovi/ ...vypustil si priehradu... tak plávaj...

Petro: ...netušil som, že dokážete rozprávať v metaforách... to je dnes už vzácnosť... alebo nutnosť... nutnosť... viem, vždy to bola nutnosť... mimochodom... viete koľko bezvýznamných ľudí pripadá na jedného významného...

Dievča: ...čo ja viem... veľa...

Petro: ...veľa... strašne veľa...

V diere sa objaví Muž 2.

Muž 2: Ako ste to vraveli, keď moja žena leží večer nehybne v posteli?

Petro: Mŕtva ryba.

Muž 2: Mŕtva ryba. Áno! Áno! Mŕtva ryba!
Pozoruhodné, čo všetko už dnes dokážeme obsiahnuť len tak, spojením dvoch slov.

Opäť zmizne v diere.

Petro: ...no a viete, čo je najzaujímavejšie... že tí bezvýznamní... sú vlastne v konečnom dôsledku významnejší, ako tí významní... pretože bez nich by tí významní boli vlastne bezvýznamní... na tom je predsa tá spoločnosť založená... občas to nejaký ten bezvýznamný pochopí... a tým pádom sa stane významným aj on... a jeho záujmom od tej chvíle je, zabrániť všetkými možnými prostriedkami tomu, aby to pochopili aj tí ostatní bezvýznamní, pretože by o svoju významnosť prišiel...

Dievča: ...tomu celkom dobre nerozumiem...

Petro: ...veď preto robíte dievča na telefón... ale pokiaľ som stačil ochutnať... musím uznať, že dobre...
*/z vonku cez dieru počuť najskôr kdesi z dialky dychovku a potom výstrely z dela, Petro sa strhne/
...a to je zas čo...
/vybehne dierou v stene von/*

Wiliam: ...rozhodla si sa urobiť všetko preto, aby si ma zabila?

Zazvoní telefón, Wiliam na neho chvíľu pozerá, potom ho dvihne, chvíľu počúva, potom slúchadlo bez slova podá Dievčaťu, ona sa čuduje a neochotne berie slúchadlo.

Dievča: /do slúchadla/ Nie! Čo, ako to!? Som obsadená. Počkajte! Hovorím počkajte! Kto vám dal toto číslo? Kto? Ale no tak mu povedzte, že som obsadená. Ale to mňa nezaujima, povedala som vám, že som obsadená. Ale ja viem, no leží a čo mám robiť? Hovorí sa tomu mŕtva ryba. Mŕtva ryba! Áno mŕtva! Je mi ľúto, ale budete si musieť nájsť niekoho iného. Áno, niekoho iného som povedala!
*/položí slúchadlo, telefón podáva Wiliamovi/
...nikto ťa predsa nezabíja... trochu sa rozprávam s tvojim otcom, to je všetko...*

Wiliam: ...nič nechápeš... dobre... vlastne je v tom veľa z toho, čo k tebe cítim... nie ako muž... ako muž nie...neviem či mi rozumieš... ako človek... neviem či mi rozumieš...

Dievča: /dvihne ruku a malou škárkou medzi prstami naznačí, že trochu/

Wiliam: ...dobre ...skúsím to takto... ty si ako čistý, nepopísaný list papiera... možno trochu pokrčený, ale čistý... /Dievča sa nad tou predstavou úprimne zasmeje/ ...a tá čistota ma stále priťahuje... chápeš? ...ale zároveň sa jej desím... chápeš?

Dievča: ...ak ti ide o to, tak o panenstvo som prišla v pätnástich... myslím, že sa to stalo v nejakej pivnici... ale moc čistoty v tom pokiaľ si pamätám nebolo...

Wiliam: ...počkaj... skús toto... skús si predstaviť, že máš pred sebou čistý nepopísaný list papiera...

Dievča: ...trochu pokrčený...

Wiliam: ...trochu pokrčený, ale čistý nepopísaný list papiera... a cítiš nad ním obrovskú moc... môžeš na neho napísať básneň... nakresliť obraz...alebo napísať noty...

Dievča: ...ja by som urobila lastovičku...

Wiliam: ...môžeš aj lastovičku... ale môžeš si do neho aj poutierať topánky... alebo na neho môžeš vystaviť falošné potvrdenie...

Dievča: ...ak by som si mohla vybrať, tak najradšej by som tú básničku... napíš na mňa básničku... /rozopína si šaty a nastavuje holý chrbát/
...tuto... alebo noty... radšej noty.. jeden zákazník ma raz prosil, či by sa mi nemohol urobiť medzi lopatky... ale noty sú krajšie...

Ozvú sa ďalšie rany z dela a výkrik, v ktorom rozoznávame hlas Petra, Dievčina a Wiliam sa na chvíľu strhnú, keď sa nič nedeje, pokračujú v rozhovore.

Wiliam: ...prepáč, ale tvoje lopatky mi pripomínajú kuracie krídla... moja babka takými zmetala omrvinky zo stola...

Dievča: ...to už píšeš?

Wiliam: ...nebudem písať...

Dievča: ...už nie som papier?

Wiliam: ...si... samozrejme že si... ibaže ja nemôžem...

Dievča: ...prosím ťa, nehovorí sa, že papier znesie všetko?

Wiliam: ...poviem ti to takto...

Dievča: ...nehovor mi to takto... povedz mi prečo ma nechceš písať...

Wiliam: ...už som ti povedal... nemôžem... ja som ten posledný, kto má právo, niekoho prerábať na nejaký obraz...

Dievča: ...obraz... obraz... prečo musíš stále hovoriť takto... prečo nemôžeš rovno povedať, že ma chceš vychovávať...

Wiliam: ...lebo to nie je to správne slovo...

Dievča: ...tak chceš rozširovať moje obzory...

Wiliam: /smeje sa/ ...voda...

Dievča: ...čo voda?

Wiliam: ...si mimo...

Dievča: ...dobre... tak ma teda chceš priviesť na správnu cestu...

Wiliam: ...sama vidíš, ako ten jazyk zlyháva...

Dievča: ...náhodou... jazykom dokážem divy...

Wiliam: /zasmeje sa/ ...niekedy by som ťa roztrhol...

Dievča: ...ved' som papier...

Wiliam: ...tak počúvaj ty papier... pamätáš sa na toho farára z Jáchymova... z očí mu tiekla namiesto slz vodka... už päť rokov pije iba vodu... ani neje... na vizitke má napísané abstinujúci alkoholik... chápeš to? ...už nikdy to vraj nebude inak... abstinujúci alkoholik... nie abstinent... abstinujúci alkoholik...

Dievča: ...chceš povedať, že aj keď raz prestanem dvíhať tie telefóny, budem stále len tá, čo už nedvíha tie telefóny?

Wiliam: ...to je iné... ty si papier... Mária Magdaléna...

Dievča: ...Mária Magdaléna? /vyťahuje zápisník/ ...ako sa to píše?

Wiliam: ...normálne...

Dievča: /zapíše si to do zápisníka, chrptom sa natáča k Wiliamovi/
...tak píš...

Wiliam: ...dobre, ale počúvaj... v minulom živote som bol zviera... špinavé nenažrané zviera s veľkým špinavým žalúdkom... špinavé zviera... ktoré celý deň chodí po špinavom lese a zháňa špinavé sústo do veľkej špinavej diery vo svojom špinavom tele... a robí pri tom špinavé veci... neviem ako to mám inak povedať...

Dievča: ...ja viem, jazyk zlyháva...

Wiliam: ...si učenlivá...

Dievča: ...som priesvitná ako papier... cezo mňa vidíš tie špinavé veci...

Wiliam: ...povedzme, že je to tak... a dnes chcem byť iný... veľmi chcem... ale to je málo... neznamená to, že som iný... som len ten, čo chce byť iný... nič viac... nie je to málo, ale nič viac...

Cez dieru vchádza Petro, ktorý tam už chvíľu predtým užasnuto počúval, podopiera sa konárom, Kríva.

Petro: ...nejakí idioti pochovávajú nejakého stroskotanca... na celé mesto im tam vyhráva dychovka a ešte pri tom strieľajú čestné salvy... a ešte ma tuším trafili do nohy... pangharti...
/vytiahne fľašku spod postele, pije, pozrie na Wiliama a Dievča/

...takže papier... nie je to metafora? ...krehký ako papier... priesvitný ako papier... papier vznášajúci sa bezmocne vo vetre... pekné... fakt... v živote som nebol v divadle, ale takto nejako si predstavujem drámu... viete, že najväčší z najlepších vodcov nášho malého národa boli zlí herci? ...vážne... mám vám niečo predviesť? ...poznáte Leara, nie? ...nevďačné deti a nešťastný otec... nádherná komédia... človek sa potrebuje zasmiať, aby sa od seba oslobodil...

Wiliam: /dievčaťu/ ...ty to vládzeš počúvať? ...pred chvíľou vravel, že v živote v divadle nebol...

Petro: ...život je moja milá veľké tajomstvo... to čo sa na prvý pohľad javí ako paradox, je v skutočnosti paradoxné len zdanlivo... získal som síce povrchné vzdelanie, ale za to, v celej jeho šírke... viem, že existuje Lear a viem aj o čom to je, lebo som si obsah odpisoval od spolužiakov do čitateľského denníka... nie náhodou sa môj bývalý syn volá Wiliam... na to som bol kedysi veľmi hrdý... Wiliam... človek má deti, lebo existuje obraz šťastnej rodiny... ...predtým ako sa v tejto nešťastnej krajinke udiali tie... prevratné spoločenské zmeny... sme mu venovali veľkú pozornosť.. lenže s deťmi prichádza zodpovednosť, pretože chcete, aby z nich niečo bolo... a oni sa za to stávajú vašimi nepriateľmi... no... vážne... synovi začne najskôr prekážať, že súložíte s jeho matkou... ak to pravda ešte stihne, lebo mnohí rodičia prestávajú spolu súložiť ešte pred narodením svojich detí... to bol len žart samozrejme... nenudíte sa?

/dievča pozrie na Wiliama, ten si na posteli zúfalo preťahuje perinu cez hlavu/

...poznám dôchodcu, ktorý unášal deti v kočiach pred obchodov, pretože ich považoval za svojich potencionálnych vrahov... vy sa smejete, ale váš syn jedného pekného dňa začne zosmiešňovať vaše zaužívané rituály a potom spochybní vaše názory... zistíte, že ste každý na inej strane barikády... ak môžem použiť revolučný slovník... niekedy je z toho len taká malá kuchynská revolúcia, ale môže sa stať, že vás to zmetie so všetkým, čomu ste dovtedy verili... ak si necháte poradiť od človeka, ktorý o tom niečo vie... verte mi... nikdy nezapochybuje vo svojom presvedčení a v žiadnom prípade nedávajú najavo svoje city... city dokážu zabiť ľahšie, ako táto stolička /trochu nadvihne stoličku o ktorú sa opiera/... stoličkou sa môžete úspešne brániť... môžete sa jej chytiť a rozdávať ňou rany... ale city...ja neviem čím to kurva je... ale city zabíjajú len a len vás... teda nás... teda...

/zdvihne stoličku nad hlavu, náhle ňou začne mlátiť do periny, pod ktorou sa ukrýva Wiliam, kričí/

...skap... ty nevďačná sviňa! ...skap! ...skap!

/perina sa sfarbí do červena, Petro ťažko dýcha, kašle, utiera si vreckovkou pot z čela/

...je to tak... nikdy... moja milá... nedávajú najavo... svoje pohnutie... to si nechajte do divadla... tam to za vás urobia dobrí herci... dobrí herci vám vtlačia slzy do očí a vy im za to vďačne zatlieskate... tam je to v poriadku... ale nám sa netlieska za to, že sme dobrí... nám sa tleska preto... že chceme aby sa nám tleskalo...

Ozývajú sa výstrely z dela a dychovka, ktorá znie čoraz silnejšie. Dierou v stene vidíme v pozadí prechádzať podivný pohrebný sprievod, na čele ktorého kráča Mladík, za ním muži nesúci truhlu a hudobníci /dychová sekcia/.

Tma.

Ticho.

Spev vtákov.

2. OBRAZ

Petro stojí pri diere v stene, opiera sa, pozerá ňou, popíja. Dievča sedí pripútané povrazmi ku stoličke smerom k divákovi, pozerá meravo pred seba, zhlboka rozrušene dýcha. Postel' je prázdna, bez periny, jej roh však trčí zo zatvorených dverí skrine. Dierou v stene vstupuje muž, ktorý predtým prednášal o nevere.

Muž - predavač: Dobrý deň! Krásny deň! Trochu sa dvíha vietor. Vidím, že máte otvorené a tak mi napadlo, či nemáte záujem dozvedieť sa niečo o Lotardovej definícii príčin páchania násilia na...

Petro: Vypadni!

Muž - predavač: */najsťôr nastaví dlaň, potom ju pomaly zavrie a naznačí, že chápe/
Nemohli by ste mi aspoň povedať, kde býva pán Rubens?*

Petro: Dva domy odtiaľto. Červené Ferrari, živý plot a veľká trojprásmová anténa na streche.

Muž - predavač: Ďakujem, ste veľmi láskavý.
*/pre seba na odchode/
Červené Ferrari? Určite zas nejaký snob.*

Petro: */vykláňa sa dierou v stene a vykúka von/
...ani som nevedel, že svet je taký krásny... toľko farieb... toľko tvarov... toľko vôní... nebyť voľnomyšlienkárov, židov a buzerantov... aj by sa tu oplátilo žiť...
*/dievčina priviazaná o stoličku sa pomrví, akoby chcela niečo povedať, ústa však má prelepené páskou/
...čože... to predsa nemôžeš myslieť vážne... tak podľa teba teda krása spočíva práve v inakosti... pozrime sa... neverím ale, že sama nevidíš, aké je to smiešne... akoby aj inakosť nemusela mať svoj poriadok... ja viem, že sú ľudia, ktorí tvrdia, že vesmír vznikol z chaosu a ja to v konečnom dôsledku ani nepopieram... naopak... poviem ti, že títo sú mi stokrát milší, ako tí, čo blúznia o bohu a o stvorení... za sedem dní... môj ty bože za sedem dní!!! ...a to vraj ešte jeden deň odpočíval... to ja za sedem dní nestihnem ani zamurovať túto dieru v stene... ale ten chaos... to je zaujímavé... lebo ten chaos...teda to, čo bolo predtým... teda predtým, než to všetko dostalo svoj poriadok, ktorý sme tomu dali my... teda ten chaos to je niečo z čoho sme vzišli, tým že sme všetkému dali ten poriadok... a teda keď ten poriadok porušíme... tak sa vrátíme niekam do doby ľadovej... niekam, odkiaľ sme sa už raz ledva vyhrabali... a to predsa nechceme... ako by sme sa v tom všetkom, bez toho poriadku, mohli vyznať... riadiť spoločnosť to je matematika... moja milá... všetko treba dať na spoločného menovateľa, vykrátiť a zjednodušiť... inak sa nám to vymkne z rúk... a to nechceme... alebo ty to chceš?
*/obráti sa smerom k dievčaťu a rozhodí rukami, dievča sa podvedome uhne/
...ty sa ma bojíš? ...vidíš... a pritom, kto sa ťa naposledy spýtal na to, čo chceš?
...no povedz mi úprimne... ale fakt úprimne teraz... videla si ty už niekedy homosexuálneho psa...
*/dierou v stene prebehne pes/
...kuš... potvora...
*/dievča na Petra pozerá veľkými prestrašenými očami/
...ale ja predsa nepopieram, že aj psy sú rôzni... proti tomu ja predsa nič nenamietam... ale nemôžem popri tom nevidieť, že to má stále taký ten svoj poriadok... svoje zákony, ktoré nemožno beztrestne prekračovať... alebo napríklad...videla si už zeleného psa? ...alebo modrého... áno ja viem, keď ho niekto obleje emailovou farbou... dobre... ale modrého samého od seba... samozrejme, že nevidela... sú totiž psy veľkí... malí... hnedí... čierni a ja neviem ešte*****

12 STRANA VYŇATÁ

alebo rozkoš... dotyku, ktorým sa snažím vec získať, alebo ktorým dávam veci najavo, že je moja...
A tak keby skutočne... ale skutočne bolo tu namiesto tejto steny s obrazom hľadisko
s divákmi, niečo pekné by som ti radšej zaspieval...

*Pomaly sa rozoznieva hudba, Petro spieva šláger, z nejakého stupidneho muzikálu. V pozadí, dierou v stene vidíme opäť prechádzať pohrebný sprievod s Mladikom na čele, hudba z neho na chvíľu prehluší tu muzikálovú, Matka vracia vrtačku do skrine, opakuje sa scéna s vypadnutou mŕtvolou zabalenou v perine, Matka odchádza. Petro počas spevu tancuje s dievčaťom, ktoré sa nebráni, iba sa pasívne prispôsobuje, končia – ako sa na dobrý muzikál patrí - v posteli.
Tma.*

3. OBRAZ

Cez dieru v stene presvitá do izby mesačný svet, jasne rozoznávame jasne hviezdnu oblohu. Dievča sedí na posteli, opiera sa o priečelie, pofajčieva. Vedľa nej spí tvrdým spánkom Petro, jednu ruku má majetnícky prehodenú cez jej boky, spokojne odfukuje. Dievča sa po chvíli snaží dočiahnuť telefón na stole, po úpornom zápase s tým , aby nezobudila spiaceho Petra sa jej to podarí, zoberie aparát a vytočí číslo.

Dievča: /do telefónu, pološeptom/

Prosila by som na Slnecnú 14... áno, je to na tej ulici ako býva pán Rubens. Prosím? Áno, bývalá Hrdinova. Pán Rubens. Áno ten. Poprosila by som dve stredne veľké pizze, šunkové, so syrom a olivami. A dvojitý kečup. Áno na každú. Nie tatarku nie. Áno stredne veľké. Dve. Áno /obzrie sa za seba, smerom do diery v stene/. Nie, myslím, že nie. Áno, kečup dvojitý. Áno, Slnecná bývalá Hrdinova. Áno, pán Rubens. Áno.

Posledné slová zanikajú v hudbe. Otvára sa skriňa a z nej vychádza zakrvavený Wiliam, na tácke nesie dve pizze, pokladá ich na stôl, pozerá na Dievča. Dievča opatrne odloží Petrovu ruku, vstáva a kráča k stolu. Prichádza k Wiliamovi, nežne sa hladia. V diere v stene sa na pozadí jasne svietiacich hviezd objaví muž, ktorí sa predtým predával definície, opiera sa o rám dverí, pofajčieva, pozerá sa na hviezdne nebo vo svite mesiaca, ktorého svetlo dopadá do izby.

Muž-predavač: Dve veci ma naplňajú úžasom! Len si za boha neviem spomenúť, ktoré to sú.
/zahasí cigaretu, odchádza/

Dievča a Wiliam si sadajú za stôl, zapalujú sviečky, pojedajú pizzu. Prichádza Matka s fľašou vína, ide do skrine, opakuje sa scéna s mŕtvolou v perine, vyberá poháre a vývrtku, nalieva. Potom nežne matersky pohladí Wiliama po zakrvavených vlasoch, utrie si ruku do zástery, odchádza.

Dievča: /pojedá pizzu/ ...takých ľudí, ako si ty je škoda... nikto sa nevedel dotýkať tak, ako ty... za celý svoj krátky bezradostný život som nepoznala človeka, ktorý by vedel tak majstrovsky nezištne narábať s dotykom...
...neviem koľko takých ľudí ešte behá po svete... ale teba je škoda...

Wiliam: ...Nietzsche povedal...

Dievča: ...nezaujíma ma, čo povedal nejaký Nietzsche... ja chcem vedieť, čo si myslíš ty...

Wiliam: ...ja si myslím, že to povedal dobre...

Dievča: /vyt'ahuje zápisníček/ ...ako sa to píše?

Wiliam: /hláskuje/ ...N-i-e-t-z-s-ch-e...

Dievča: /opakuje po ňom, hláskuje/ ...N-i-e-t-z-s-ch-e... to je dobré... keď mi nabudúce nejaký zákazník povie, aby som mu to urobila ústami... poviem mu... viete, čo povedal... /snaží sa to vyhláskovať, nedari sa jej/ ...ako?

Wiliam: ...N-i-e-t-z-s-ch-e... ten filozof s tými fúzami...

Dievča: /opakuje/ ...N-i-e-t-z-s-ch-e... ten filozof, s tými fúzami... možno by sa ku mne potom správali inak...

Wiliam: ...hm...

Dievča: ...lenže oni sú väčšinou takí smiešni... keď prídu... sú hrubí a suroví... keď sa vyzlečú... sú smiešni... berú si tie svoje návnady do rúk a pýtajú sa ma, či som už také niečo videla... keď mi zaplatia... klamem všetkým rovnako... keď im to potom nefunguje, sú zase hrubí a suroví... vršia sa na mne... je to taká tá zvláštna surovosť, keď malý stretne ešte menšieho....

Wiliam: /pozerá na ňu a pojedá pizzu/

Dievča: ...ty myslíš... že keby napríklad namiesto tohto obrazu a tejto steny bolo hľadisko s divákmi... že by si o mne mysleli, že som hlúpa? ...myslíš si to...
/do hľadiska/
...hej... vy tam... myslíte si o mne, že som hlúpa?!

Wiliam: ...ty si papier...

Dievča: ...nikto sa nevedel dotýkať tak, ako ty... mohol si u nás vo firme prednášať dotýkanie...

Wiliam: ...neviem... som samouk... niečo ma naučila matka... niečo som si prečítal... na niečo som prišiel sám... mal som takú zvláštnu schopnosť, prichádzať na veľa vecí sám... neviem, kde sa to vo mne bralo... napríklad som prišiel na to... že ak Boh stvoril človeka z hlíny...

Dievča: ...že sa ho musel dotýkať... viem...

Wiliam: /pozerá na Dievča, je trochu zmätený/

Dievča: ...neviem... možno je to tak... mala som zákazníka, ktorému som to urobila tým, že som na neho kričala...
/prichádza k posteli, kde spí Petro, kričí/
...tak už sa urobíš ty sviňa?! ...dokedy budem čakať?!
/vráti sa k stolu a opäť pojedá pizzu/
...predseda parlamentu... triasol sa a skučal... kľučal predom mnou na kolenách... lozil po štyroch ako pes... nie jen tá pizza málo slaná?
...jeden z najmocnejších mužov v našej malej bezvýznamnej krajine a lozil predom mnou po štyroch... potom mi povedal, že ak to niekomu prezradím, dá ma pomlieť do klobás... pred prevratom robil v mäsokombináte...
/Wiliam na ňu hľadá, ona sa prestane jesť a tiež sa na neho chvíľu díva/
...nikto sa nevedel tak dotýkať ako ty... za celý svoj krátky bezradostný život som nepoznala človeka, ktorý by vedel tak majstrovsky narábať s dotýkom....

Wiliam: ...narábať s dotykom je hlúposť...

Dievča: ...myslíš si, že som hlúpa? ...myslíš si to? ...myslí si pán doktor, že som hlúpa?

Spiaci Petro sa pomrví na posteli, v polospánku vstáva, odchádza na záchod, škriabe sa v riti, Dievča za ním pozerá.

Dievča: ...keby som môjmu otcovi povedala o tom predsedovi parlamentu... smial by sa a kričal by, že to sú presne oni... červy hemžiace sa v štátnickej lebke... keby sa dozvedel o mne zdvihol by svoju veľkú otcovskú topánku a zašliapol by ma ako hmyz...

Petro sa vracia zo záchodu, pri diere v stene sa zatrasie zimou.

Petro: ...ktorý idiot zas nechal otvorené to okno... /líha si naspäť do postele/

Dievča: ...čím bol tvoj otec...

Wiliam: ...eštebákom...

Dievča: ...hm...

Wiliam: ...vieš čo to znamená?

Dievča: ...samozrejme...

Wiliam: ...čo...

Dievča: ...čo čo? ...čo ma vyšetroješ... ...myslíš si, že som hlúpa?

Wiliam: ...čo presne to znamená...

Dievča: ...presne neviem... počula som to už... určite som to už počula...eštebákom... je to také známe... eštebákom...

Wiliam: ...štátna bezpečnosť... tajná polícia... jedného dňa ti zaklopali na dvere, naložili ťa do auta a niektorí, ktorých odviezli sa už nevrátili...

Dievča: ...raz u nás na záhrade zaklopal d'ateľ... klop... klop... klop... pozorovali sme ho z okna a ja som len tak zo žartu povedala... d'alej... zrazu vošli traja muži v kabátoch... otec si zbalil veci a povedal nám, že bude všetko v poriadku... keď sa vrátil, už nehovoril... ale to bolo dávno... nevedela som, že to boli tí... ako?

Wiliam: /slabikuje/ ...eš-te-bá-ci....

Dievča: /opakuje/ ...eš-te-bá-ci... kvôli tomu ho nemáš rád? ...veď to bolo dávno... znie to tak cudzo a vzdialene, akoby to nikdy nebolo... vôbec sa ma to nedotýka... dnes to už nerobí, nie? ...veď sa to zmenilo... môj otec cez prevrat vybehol z domu a jeho bezzubé ústa zoširoka nasali vzduch... z hrude sa mu ozval výstrel, ktorý zasvišťal vzduchom ako signálna raketa... hneď na to sa otvorili nebesá akoby si tam tou tichou explóziou radosti podal prihlášku... ešte sa obrátil k nám, akoby povedal... a teraz už bude dobre... a vstúpil... ako to teraz už smiešne znie... teraz už bude dobre...

Prichádza matka a zmätene pobehuje sem a tam, akoby si nemohla spomenúť, po čo to vlastne šla. Po chvíli krútiac nad sebou hlavou odchádza.

Wiliam: ... mať rád... nemôže vyklíčiť tam, kde nebolo zasiate...

Dievča: ...nie? ...to je potom smutné... to sa tá malá pustá bezmocná krajina sama umorí hladom... ale to by som chcela... chodiť len tak po krajine a sadiť to... mať rád ...ľuďom do záhradiek a do kvetináčov... to by ma bavilo... to by som robila aj zadarmo... človek by sa nadýchol a objal by suseda... lenže muselo by nás byť veľa, aby sme to stihli zasadiť naraz všetkým, lebo nenadýchnutý sused by mohol tomu nadýchnutému v sebaobrane zapichnúť vidličku do chrbta...

Wiliam: /smeje sa/ ...Mária Magdaléna vystrihnutá z papiera...

Dievča: ...môžeš sa ma ešte dotknúť... len tak... len tak sa ma dotknúť... môžeme si to vyskúšať...

Wiliam: ...čo...

Dievča: ...sadenie... dotkni sa ma... len tak... predstav si, že miesto tejto steny a toho obrazu by tu bolo hľadisko s divákmi... plné hľadisko divákov, ktorí chcú počuť niečo o láske...

Wiliam: ...potom to ale už nebude len tak...

Dievča: ...iba ako... len tak sa ich cezo mňa akože dotkni... láska je dobrá téma... nežne a láskavo sa ma dotkni... dotkni sa ma bez toho, že by si niečo povedal... len tak... tam namiesto tej steny a toho obrazu, je plné hľadisko ľudí, ktorí chcú vedieť, ako je možné dotýkať sa len tak... len tak sa ma dotkni... dotkni sa ma...

*Posledné slová zanikajú v hudbe. V izbe sa zotmie, Wiliam mizne v skrini. Dievča si sadá do postele vedľa spiaceho Petra, preloží si jeho ruku cez svoje telo, tak ako ju mala predtým.
Tma.*

4. OBRAZ

Dierou v stene vidieť svitanie, postupne pribúda svetlo aj v izbe. Ozve sa ohlušujúci zvuk prechádzajúceho pretekárskeho automobilu. Petro sa strhne na posteli, vstáva a prichádza k diere v stene. Vykúka von.

Petro: ...pán Rubens je opäť vo forme... je to naša veľká nádej... jeden z nás... jeden z mála, ktorý svetu ukáže, že aj z malého národa môžu vzísť veľké osobnosti... náš pán Rubens... ktovie, či si na nás potom ešte spomenie, keď bude nesmrteľný... náš pán Rubens...

Zazvoní zvonec. Mihne sa Matka, ktorá ide otvoriť dvere. Vstúpi Žena. Matka jej utrie stoličku, pozberá zbytky pizze zo stola, poháre od vína ukladá do skrine, teraz už ale mŕtvola v perine nevypadne, Matka ju rutinne pridrží, odloží poháre, zavrie skriňu, odchádza.

Petro: ...ešte sú ľudia, ktorí zvonია... ešte sú ľudia, ktorí vchádzajú do príbytkov dverami...

Žena: ...bol tu...

Petro: ...ktože to...

Žena: ...viete dobre... Wiliam... bol tu... viem to...

Petro: /obracia sa na Dievča/ Wiliam tu bol?

Dievča klopí zrak a začne si baliť veci na odchod.

Žena: ...kde je Wiliam...

Petro: ...bol tu... a už tu nie je...

Prichádza Matka s bábovkou, položí ju na stôl pred Ženu, pohladí ju po vlasoch, ruku si utrie do zástery, odchádza. Žena akoby až teraz zaregistrovala Dievča, vykročí smerom k nej, podáva jej ruku.

Žena: ...dobrý deň...

Dievča: /nevšíma si ruku, obráti sa na Petra/ ...odkiaľ pozná Wiliama...

Petro: ...Wiliama predsa pozná každý... každý máme svojho Wiliama... počul som dokonca, že Wiliam bol majster v narábaní s dotykom... jeho žena by vám o tom zaiste vedela rozprávať... ale pozor... ak vám môžem poradiť, dávajte si v jej prítomnosti pozor na tie vaše metafory... je to vegetariánka... slová ako mŕtva ryba, alebo homosexuálny pes ju privádzajú do nepríčetnosti... ale to skôr ako tajomníčku Únie žien a podpredsedníčku Spolku pre ochranu zvierat... nedávno zavolala políciu na troch úbožiakov, ktorí na dvore zakáľali sviňu... môj ty bože... daruj domov zvierat'u z útulku... kríza humanizmu...

Žena: ...už ste skončili? ...kde je Wiliam...

Dievča: ...jeho žena?

Cez dieru náhle vstúpi predavač definícií. Je prezlečený za černocho, nesie veľké krabice.

Predavač: Dobrý deň. Krásny deň. Trochu sa dvíha vietor. Ale zase sa budú dobre púšťať šarkany. Idem okolo, vidím, že máte otvorené a tak mi napadlo, či náhodou nebudete mať záujem...

Petro: Vidím dobre? Černoch?

Predavač: Prepáčte pane. Predávam hrnce. Nerezové. S akutermickým dnom a termostatom /vybaľuje/.
Definície nejdu na odbyt. Kto vám dnes kúpi definíciu. Teraz letia černoši s hrncami s akutermickým dnom. Je to marketing pane. Kto si dnes dovoľí odmietnuť černocho s hrncami s akutermickým dnom. Rasizmus je svinstvo pane. Pán Rubens kúpil tri sady. A k tomu ešte túto sadu nestupiteľných nožov...

Petro: Von!!!

Prichádza matka a ukazuje na nože.

Predavač: Nože? Tieto nože madam boli vyrobené...

Petro: Von!!!

Matka berie nože, dá predavačovi peniaze, ten si zberá krabice a odchádza.

Predavač: Ako myslíte pane, ale ak si myslíte, že si na mňa môžete dovoľovať len preto, že som čierny, tak ste na veľkom omyle. Dám vás k súdu. Zavrú vás až budete čierny!

Petro vykročí rázne k predavačovi a zostane stáť pred dierou v stene, pozerá ako predavač odchádza.

Predavač: Ved' už idem. /odchádza so spevom: *Chodím po „Brodvei“ stále sem a tam...alebo aj nie.../*

Žena: ...koľko je tu zrazu svetla... nikdy tu nebolo toľko svetla... možno kedysi... kedysi tu bola Wiliamova detská izba... ešte predtým, ako sa tu nast'ahovalo to nevysvetliteľné podivné prázdno... ľahostajnosť... chlad... otupenosť... opájanie sa fikciou... chimérou... obklopovanie sa vecami s krátkym trvaním, ktoré si svoju krátku životnosť vynahradzujú neobyčajnou agresivitou... stiahnutie sa do ulity... obrnenie sa pred svetom, ktorý už dokážeme pomenovať iba ako nepriateľ... zaliezť do kúta a postupne strácať schopnosť nachádzať všetko, čo by dokázalo odhaliť nezmyselnosť tohoto stavu... strácať schopnosť napĺňať smútok vznešenosťou... zdokonaľovanie sa vo fňukaní... iba sa dívame, ako na seba uzavreté svety narážajú povrchom... do vnútra nepreniknú... navzájom sa pri tom obviňujú, že im tento stav vyhovuje... veríme, že nie sme takí, ako sa javíme... a javíme sa iba ako následok svojej bezradnosti... svojho pocitu ohrozenia... ak chýba vôľa k uznaniu a pochopeniu toho druhého, znamená to, že sa do krajnosti vybudil náš pud sebazáchovy... ten všeobecný stav ohrozenia sa v nás rozmieňa na drobné... množí sa v nás delením... reprodukuje sa v každom z nás a znásobuje sa našim počtom... živí sa našimi malými osobnými katastrofami...

Dievča: ...prosím?

Žena: ...ale nič... Šejkspír... alebo také niečo... príhovor Hamleta k hercom, alebo tak nejako... len mi to tak napadlo... naozaj je tu akosi viac svetla...

Dievča: ...Šejkspír? ...ako sa to píše? /vy'ahuje zápisník/

Žena: ...to netuším... počula som to v rádiu...

Petro: /stále pozerá dierou v stene/

...všimli ste si akú má nebo farbu? ...je modré... modré ako železničiariska uniforma... už ste si to všimli? /vykročí a stratí sa v diere/

Žena s dievčinou ostávajú sami, chvíľu mlčia, obidve tušia, že si majú toho veľa čo povedať. Ticho nakoniec nespúšťa Dievča.

Dievča: ...nevedela som, že bol Wiliam ženatý...

Žena: ...nevedela... nevedela... vieme len toľko, koľko dokážeme uniesť...

Dievča: ...zase ten Š-e-j-k-s-p-í-r?

Žena: ...ani neviem... len mi to tak napadlo...

Dievča: ...to je zvláštne, ako nás niečo napadá... keď ste vošli, napadlo mi /ukazuje si na hlavu/... tuto sa mi to odkiaľsi vynorilo... akoby to tam bolo kedysi odložené pre túto príležitosť... napadlo mi, že by som sa vás mala báť...

Žena: ...ak myslíte kvôli Wiliamovi... tak kl'udne dýchajte ďalej...

Dievča: ...podáte mi ruku?

Žena: ...moju?

Dievča: ..áno... vašu... vašu ruku...

/Žena jej váhavo podá ruku, Dievča ju chytí, hladí ju, bozkáva prikladá si ju k tvári, žena je v rozpakoch/

...poznáte to? ...to ma naučil Wiliam... ešte to nie je celkom ono... ale Wiliam vravel, že ten dotyk sa rodí tuto v hlave... tuto sa začína a končí... všetko medzi tým je vraj nepodstatné... neviem...

Žena: ...nevedela som, že Wiliam je už zase na ženy...

Dievča: ...neviem ako to myslíte... ale viem... že Wiliam bol iný...

Žena: ...to teda áno...

Dievča: ...Wiliam bol majster dotyku... cítite to? */stále jej hladí ruku/*

Žena: ...áno... každé ráno si prehmatával telo a nachádzal na ňom malé zlovestné hrčky... ale do zrkadla sa nepozrel... iba sa tam tak ohmatkával...

Dievča: ...bol predsa doktor...

Žena: */vytrhne sa náhle z Dievčiniých dotykov/*

...doktor? ...vlastne áno... doktor... ale pokiaľ viem, tak doktor práv... Wiliam predsa súdil ľudí... až do prevratu... no áno...čo sa tak na mňa pozeráte, akoby ste mi nerozumeli... zabudli ste povedať nevedela som... nevedela som, že... lenže my vieme len toľko koľko unesieme... ale to som už vlastne vravela... až do prevratu... súdil ľudí... až do prevratu bol Wiliam normálny občan, normálneho štátu... vážený občan, váženého štátu... vtedy ste ho mali vidieť... Wiliam Petro... okresný sudca, okresného súdu vynášal rozsudky... nikto sa nemohol vyšmyknúť z mocných rúk Wiliama Petra, sudcu okresného súdu... vtedy ste ho mali vidieť... v čiernom talári... v čiernom kimone pokladal na lopatky súpera za súperom... až potom sa mu to v hlave prevrátilo... až po prevrate... až potom začal blúzniť v horúčkach o niečom, čo stojí nad nami a napĺňa nás úžasom... čo sa končí a začína v hlave... čo neprehlušíme krikom... čo si nekúpime...čo nerozstrieme... čo si nás vždy a všade nájde...

Dievča: ...ja si pamätám iba toho Wiliama s rukami zo zamatu... majstra dotyku, ktorý vedel navyše uvariť ten najlepší Segedýnsky guláš v širokom okolí...

Žena: ...veď vám vravím, že sa mu to potom v hlave všetko prevrátilo, mňa už teraz neprekvapíte... mňa nemôže zaskočiť že Wiliam Petro... bývalý okresný sudca okresného súdu... dnes vyhľadáva spoločnosť ľahkých dám, aby ich obracal na svoju vieru...

Dievča: ...keď som sa pred ním po prvý krát vyzliekla... pozeral na mňa s takým pokojom, aký som dovtedy u žiadneho muža nepoznala... akoby ma znovu obliekol... ani mi nenaskočila husia koža, ako obyčajne... povedal mi, že som boží výtvor... */listuje v zápisníku/* Rafaelova madona povedal... je taký? ...že Rafael? ...neviem... ale povedal to... potom ma zakryl plachtou... bože, ako len vedel zakrývať plachtou...

Žena: */prichádza k dievčine, hladí ju po tvári/*

...milá moja veríte v Boha? ...alebo nie... počkajte... inak... veríte v lásku na prvý pohľad? ...alebo nie... počkajte... ešte inak... veríte v lásku? ...veríte, že niekde naozaj existuje? ...niekedy si predstavujem, ako ju niekde svalnatí opálení robotníci nakladajú veľkými lyžicami na vagóny a rozvážajú do sveta... niečo sa cestou vysype... niečo sa vykoľají... na zbytky musíme čakať v rade... ale môžeme sa o nej zatiaľ aspoň rozprávať... mám to nacvičené... doma sa rozprávam s papagájom... predstavte si... že by tu namiesto toho obrazu a tej steny... že by tu bolo hľadisko s divákmi... a my dve sa tu rozprávame o láske... iba by sme rozprávali a vymysleli by sme pri tom toľko spôsobov lásky, že by tí úbožiaci v tom hľadisku iba otvárali oči a pýtali sa sami seba, ako je možné že doteraz ani netušili, že toľko

spôsobov lásky môže existovať... ale potom by nám zatlieskali a možno by nás aj nosili na rukách, že sme im to tak pekne zahráli... to by som chcela... ale čo záleží na tom, čo chceme my... fuj... zase ten /hláskuje smerom k dievčine/ ...Š-e-j-k-s-p-í-r...

Dievča: ...skúste /listuje v zápisníku/... N-i-e-t-z-s-ch-e-h-o... viete, čo povedal N-i-e-t-z-s-ch-e?

Žena: /hladí sa dievčinou rukou/

...hrávali sme s Wiliamom takú hru... hlavne potom ako sa mu to v hlave prevrátilo... až po prevrate ...až potom, keď Wiliam Petro... bývalý okresný sudca okresného súdu začal veriť v to, že nemáme právo rozhodovať o vine a treste... až potom... hrávali sme spolu takú boľavú hru, že sme sa o seba nezaujímali... vlastne sme ju hrali aj predtým... ale vtedy... vtedy keď bol ešte sudcom okresného súdu... vtedy to tak nebolelo... vlastne sme nikdy nevedeli čo ten druhý potrebuje... ale ubližovali sme si s veľkým potešením... najmä ja som v tom bola veľmi učentlivá... časom som v tom dosiahla skutočné majstrovstvo... dúfala som, že tak v ňom prebudím o seba záujem...

Dievča: ...keď u mňa po prvý krát uvaril Wiliam Segedínsky guláš... zapálil sviečky... a pustil hudbu... hovoril jej vážna... vážna hudba... ale mne sa moc vážna nezdala... skôr taká smiešna... ale to možno len pre to, že mi bolo s Wiliamom tak dobre... to sa potom aj tá vážna hudba tak usmieva... /znovu vytáhuje zápisník/ B-e-t-h-o-v-e-n... je taký? ...že B-e-t-h-o-v-e-n? ...to je jedno... Wiliam bol oblečený v sviatočnom... pristalo mu to... pri jedle sme sa pozerali do očí...

Žena: ...jedlo pri sviečkach je podľa mňa zhovadilosť, ktorú by som nikdy nepripustila... môj ty bože jedlo pri sviečkach... žerie lev pri sviečkach svoju korisť?

Dievča: ...neviem... naozaj neviem... ale mne sa to páčilo... zrazu nešlo o jedlo... aj keď taký Segedín ako vedel navariť Wiliam som v živote nejedla... k tomu iba pol knedle... len tak jemne, hovoril Wiliam... aby ti mozog neobrástol tukom... chápete?... že mozog neobrástol tukom povedal...
...celá sa chvejete...

Ženy sa k sebe podvedome stále viac túlia.

Žena: ...všetko by malo mať svoj poriadok... a logiku... ak chytím vašu ruku... viem, že je to ruka, ktorej sa dotýkal Wiliam... môžem vás za to nenávidieť, alebo vám môžem veľkoryso odpustiť... nič medzi tým... plus mínus... čierne a biele... dobré a zlé... tak nás to naučili... aj keď sa mi občas zdá, že dnes už ani to nie je pravda... niekedy sa mi zdá, že sa všade rozprestiera prázdno... také to čo sa nedá nahmatať... ako keď idete v noci na záchod a šmátrate pred sebou rukami v čiernej izbe... viete, čo vraj povedal Konfúcius?

Dievča: ...Konfúcius? /vytáhuje zápisník/...ako sa to píše?

Žena: ...normálne... Kon-fú-ciu... so s... počula som to v jednom filme... že vraj je ťažké chytiť čiernu mačku v čiernej miestnosti... vraj najmä keď tam nie je...

Dievča: ...to je čudné... ja by som čiernu mačku, v čiernej miestnosti nechytala... keby tam navyše ešte ani nebola...

Žena: ...lenže to človek dopredu nikdy nevie...

Dievča: ...asi by som mala ísť... ale pán Petro mi ešte nezaplatil... nezaplatil mi moje peniaze... nemôžem odísť, kým mi nezaplatí moje peniaze...

Žena: ...možno je to pravda... možno naozaj nikto nevie tak narábať s dotykom ako Wiliam... možno je to naozaj tak... doma... doma som sa často pozerávala ako Wiliam hladá psa... psa áno...

prečo psa áno a mňa nie... pretože nie som pes? ...iba položil ruku... iba ju nechal klesnúť... nebolo to ako keď klesá ruka mŕtveho... bola to ruka plná sily... iba tam tú silu nebolo tak vidieť... ale bola tam...bolo to zrazu také jednoduché... položiť ruku... také nič... zrazu to šlo...

Dievča: ...odchádzam... pôjdem... ale ešte chvíľu počkám na pána Petra...

Žena: ...prečo sú nám vlastne niektoré veci upierané... kto rozhoduje o tom, že si ich nezaslúžime... Segedín pri sviečkach, taká zhovadilosť... prečo mňa nikdy neprikryl plachtou... prečo mi nikdy nepovedal, že som ako Madona od toho... ako sa volal ten magor?

Dievča: /pozerá do zápisníku/ ...Ra-fa-el... Madona od Ra-fa-e-la...

Žena: ...Madona od Rafaela... prečo mi nikdy nepovedal, že som ako Madona od Rafaela... nepovedal mi to, lebo vedel, že by som to spochybnila... Madona od Rafaela, to je rovnaký nezmysel, ako večera pri sviečkach... nič konkrétne... nič čoho by sa dalo chytiť... stále šmátrate v čiernej izbe cestou na záchod... potrebujete sa chytiť stoličky, steny, alebo stola... chytiť sa bodu od ktorého sa môžete odraziť... ale skúste sa odraziť od Madony od Rafaela... od akejsi Madony, od akéhosi Rafaela... nedá sa to... je to len blud... výmysel... rafaelizmus... nič, čo nemôžete uchopiť týmito rukami... pohladíť... pokrčiť... podvihnúť... znetvoriť... zahodiť... blud... rafaelizmus... Wiliamizmus...

Dievča: ...už by som mala ísť... ale pán Petro mi ešte stále nezapltil...

Žena: ...prečo nie je všetko aspoň o trochu jednoduchšie... prečo to nie je tak, ako by sme chceli... plus mínus... čierna a biela... všetko je v hlave... začiatok a koniec... nič medzi tým... to je práve ono, to nič medzi tým... to sa usadzuje tu niekde v hrudi... mám ju plnú... mám plnú hrud' prázdna... až po okraj... na prasknutie... som len obal, škrupina bez jadra... už nič zo mňa nevyklíči... prečo nemohol Wiliam zostať sudcom okresného súdu? ...jasná perspektíva... koryto, z ktorého sa nemožno vyliat'... kde sa berie tá malicherná túžba byť iný, načo je to dobré... sám predsa hovorieval, že dokážeme prehladať klamstvo... že hlúposť dotujeme svojou priazňou... ale inakosť neodpúšťame... tak prečo by som mu mala odpustiť ja... plus mínus... dobré a zlé... tak nás to naučili...
...už som sa vás pýtala či veríte v Boha?

Dievča: ...ja neviem... pán Petro mi je dlžný peniaze... ja neviem...

Žena: ...predsa musí existovať nejaký poriadok... predsa musí existovať niečo, s čím by sme mohli odmeriavať správnosť našich rozhodnutí... niekde... v nejakom ústave je uložený presný meter... všetky ostatné metre sa k nemu iba viac, alebo menej približujú... on je jediný správny... je daný... keby to tak bolo so všetkým, nikto by vás už nezaskočil otázkou, či ste videli homosexuálneho psa... koľko času a slov by sa ušetrilo... vôbec... náš jazyk by zprizračnel a hovorili by sme už iba o láske... všetko ostatné by sme premeriavali hmatateľnou ikonou uloženou niekde v nejakom hmatateľnom ústave... v nejakej vyššej inštitúcii... plus mínus... dobré a zlé...

/ženino správanie k dievčaťu sa začína čoraz viac ponášať na začiatok sexuálneho aktu/

...neviem... homosexuálneho psa som ešte asi nevidela... ale videla som zeleného... zeleného... u nás v spolku pre ochranu zvierat... v útulku sme mali psa, ktorého niekto natrel emailovou farbou... normálne tú živú bytosť nejaké zviera natrelo zelenou farbou... naozaj je tu viac svetla... omnoho... omnoho viac... omnoho viac svetla...

Dievča sa snaží vytrhnúť zo Ženinho zovretia, vyskočí a strhne ju zo stoličky, Žena sa jej stále drží za ruku, Dievča ju ťahá po zemi za sebou.

Dievča: ...chcem vás poprosiť, aby sme s tým prestali... hovoríte tak zvláštne... myslím, že potrebujete pomoc... myslím... niekto by vám mal pomôcť... ja musím ísť... ja už to nechcem robiť...

pomáhala som pánovi Petrovi... dokonca mi ani nezaplátil... ale myslím, že už ďalej nechcem... že už ďalej takto nechcem... neviem to povedať... ale môj meter je náhle daný...od istej chvíle, vždy, keď sa mám pre niečo rozhodnúť, pýtam sa čo by na to povedal Wiliam... nikto nevedel tak majstrovsky... nezištne narábať s dotykom...

V diere sa objaví Anjel, spieva si, je zjavne v dobrej nálade, v rukách nesie fľašu šampanského a dva poháre. Po čase zistíme, že je to muž, ktorý chcel predtým kúpiť od Petra dom.

Anjel: Pamätáte si ma? Pamätáte si ma? Mŕtva ryba! Mŕtva ryba! Chcel som to tu kúpiť!
/dievčaťu/

Nezabudol som na vás! Už som o vás aj rozprával pánovi Rubensovi! O chvíľu mám na jeho večierku predniesť slávnostný prípitok! Rýchlo si zbaľte veci a pôjdete so mnou! Musíme sa ponáhľať! Už o chvíľu mám predniesť slávnostný prípitok na večierku pána Rubensa!
/chytí dievča za ruku a chce ju hneď odviezť/

Dievča: Čo to robíte, dajte mi pokoj! */vytrhne sa mu/*

Žena: To má byť čo? Čo si myslíte človeče, že kde ste? Trochu sa ovládajte! Ktosi povedal... počula som to v rádiu – nevstúpiš dvakrát do tej istej rieky. V rádiu ale rozprávali...neviem, či som to dobre počula, lebo som práve umývala riad... vraveli niečo ako... nie je to presné... nie je to celkom presné... ani raz... ani raz nevstúpiš do tej istej rieky... chcem len povedať, toto už určite nie je to dievča o ktorom ste rozprávali tomu... ako sa volá?

Anjel: Vieš v čom je problém! Vieš čo je kurva tvoj problém!?

Žena: ...môj problém... neuveriteľné... v čom je môj problém... človeka, ktorý by mi to vedel zrozumiteľne vysvetliť by mi muselo poslať samo nebo...

Anjel: */žene/* Nerozprávam sa s tebou! Ty tu nie si! Budeš tu sedieť a budeš držať zobák! Už o chvíľu mám predniesť slávnostný prípitok na večierku pána Rubensa. */dievčaťu/* Vy pôjdete so mnou. Zbaľte si veci a pôjdete so mnou. */opäť chytí dievča za ruku, to sa bráni, nepodari sa mu ale vytrhnúť, zostanú sa pozerat' do očí/*
Vy sa ma bojíte?

Žena: ...jediný kto sa vie báť je Wiliam Petro... bývalý sudca okresného súdu... Wiliam Petro... */začne sa pozvoľna hladiť, rukami si masíruje spánky/*

Dievča: ...už som to niekde počula... pôjdete so mnou... zbaľte si veci a pôjdete so mnou... klop... klop... klop... u nás na záhrade zaklopal d'ateľ... povedala som len tak zo žartu... ďalej... vstúpili traja muži v dlhých kabátoch.... otec povedal, že bude všetko v poriadku... nevedela som, že ešte stále... zdá sa mi, že to bolo tak dávno...

Žena: ...kedysi do domov vstupovali pútnici... potom policajti v kožených kabátoch... dnes... dnes ráno som bola po prvý krát v živote... bola som v kostole... dala som si šatku a tmavé okuliare, aby ma nikto nepoznal... majú to tam pekné... farár hovoril do mikrofónu... Prométeus dal ľuďom oheň... počula som to v rádiu... Boh dal ľuďom elektroniku, aby lepšie počuli jeho slovo...

Anjel: Mám ti to teda povedať cez mikrofón, aby si už konečne držala zobák?

Dievča: ...keď sa otec vrátil... už nehovoril... ani my sme už s ním nemohli hovoriť... vraj bol náš dom plný mikrofónov... kto ich tam dal... Boh?

Anjel: Do boha s filozofiou. /*Dievčaťu*/ Odskočil som si z večierku pána Rubensa! Sľúbil som mu, že vás tam dnes privediem! A to znamená jednu jedinú vec! To znamená, že vás tam dnes privediem a hneď potom prednesiem svoj slávnostný prípitok!

Žena: /*má privreté oči postupne si prechádza rukami po celom tele*/ ...dnes som bola po prvý krát v kostole... farár hovoril do mikrofónu... keď tu kedysi búrali kostoly... nechýbali mi... ani dnes mi nechýbajú... ale majú to tam pekné... museli sa na tom narobiť... farár hovoril, že diabol je vlastne padlý anjel... neviem... o tom v rádiu nehovorili...

Anjel: Ak narážate na mňa, spadol som sem rovno z večierku pána Rubensa. Túto masku mi vybral on. Vypadnem hneď ako dosiahnem svoje.

Žena: ...majú to tam pekné v tom kostole... všade sú malé sošky... všade sú sochy, ktoré sa na vás pozerajú... niektoré majú odbité nosy... niektorým dokonca chýbajú ruky... to sa ma dotklo pretože ruky...ruky sú dobré... dobré ruky sú naozaj dobré... /*stále sa hladí, očividne jej to prináša úľavu*/

Anjel: Pán Rubens má pred vchodom kožu z medveďa. V hale má lampu z vypchatého pelikána.

Žena: Hneď som si myslela, že ten váš Rubens bude pekné zviera! Hnusné dvojnohé rubensovské zviera!

Anjel: /*opäť schytí dievča za ruku, to vykrikuje od bolesti*/ Dovediem ťa tam, aj keď by som ťa tam mal nosiť po kúskoch!

Dievča: Nechajte ma! Ja už nechcem! Ja už to takto nechcem!
...bojím sa... ja sa vás bojím... kedysi mi to bolo jedno... odkedy som poznala Wiliama... zrazu sa bojím...

Žena: ...to ten váš padlý mozog asi nemôže pochopiť... to, že vám niekto spred chaty ukradne lyže, to ešte nemusí byť strach... verte mi, že nikto si nepraje viac ako ja, aby to bolo to jediné čoho sa musíme báť... keď bol ešte Wiliam Petro sudcom okresného súdu... každé ráno si prehliadal telo a nachádzal na ňom malé zlovestné hrčky... keď mal tridsať, povedal mi... mám tridsať, moje zuby sú samá diera, vypadávajú mi vlasy a každé ráno si na tele nahmatám malé zlovestné hrčky... to ale nebol strach, ktorého by sa v skutočnosti bál... ten prišiel až neskôr... až po prevrate... až keď sa zbláznil... až keď už nebol sudcom okresného súdu...

V diaľke zrazu počuť ohňostroj, záblesky svetlíc dopadajú dierou v stene do miestnosti.

Anjel: Kurva! Kurva! Kurva! Pán Rubens bude už o chvíľu podávať jedlo. Mám tam prednášať prípitok! Už nechcem nič počuť! Nič už kurva nechcem počuť! Vy už budete konečne držať ten svoj zobák a ty sa kurva dvihneš a pôjdeš so mnou!
/*opäť ju schmatne za ruku*/

Dievča: Nedotýkajte sa ma. Počujete! Neviete to! Vy to jednoducho nevíete! Tak už sa ma prosím vás nikdy viac nedotýkajte!

Anjel: Odkedy tu štetky rozhodujú o tom, ako sa ich máme dotýkať? Niečo vám poviem. Napísal som vám list. /*vytiahne list, roztrhá ho na kúsky a vyhodí do vzduchu*/ Je to taký zvyk ešte zo školy. Písaval som dievčatám listy a nechával ich na miestach kde ich museli nájsť. Nikdy som sa nepodpísal. Bál som sa odmietnutia. Ale teraz sa už nebojím. Nikto nemôže odmietnuť človeka, ktorý bude už o chvíľu prednášať prípitok na večierku pána Rubensa!

Žena: ...najobľúbenejšou témou Wiliama Petra v poslednom období bola samovražda... áno počujete dobre... samovražda... toľko toho v poslednom období narozprával o samovražde, toľko toho

narozprával o smrti, že boli chvíle, kedy som sa naozaj nezdržala smiechu... keď chýba odvaha... treba rozprávať... trochu sa ale bojím, lebo v poslednom období už nerozpráva... pamätám si ešte ako hovoril... alebo som to počula v rádiu... to je jedno... samovražda nie je riešenie... je to demonštrácia... výpoveď... správa ku ktorej väčšinou nemáme odvahu hľadať kľúč... a ešte som čítala že klitoris treba jemne trieť končekmi prstov, alebo stláčať v pravidelných intervaloch...

Anjel: /žene/ Povedal som vám držte už konečne zobák! /opäť sa pokúša zdrapiť dievča za ruku/

Dievča: /schytí stoličku a zaženie sa na anjela, ostáva so stoličkou nad hlavou/
Nedotýkajte sa ma! Povedala som vám... už nikdy sa ma nedotýkajte!

Žena: ...samovražda... vina a trest... trest a pokánie... to boli témy, ktorým sa v poslednej dobe venoval Wiliam Petro, bývalý sudca okresného súdu... sme malý národ hovorieval... naše zločiny sotva prekročia hranice nášho malého bezvýznamného štátu... tým sa aj oni stávajú stále viac bezvýznamnými... budeme ich preto musieť páchať s ešte väčšou ukrutnosťou... o to strašnejší bude trest... o to bolestnejšie bude pokánie... niektoré ženy vraj pri tom používajú kúsky ľadu... kúsky ľadu vraj na niektorých miestach dokážu zázraky...

Pristúpi k dievčaťu, stále držiacemu stoličku nad hlavou, zoberie jej ju a zlomí ju úderom stôl.

Anjel: Ak sa vám nepáči život, ktorý žijete, hovorí pán Rubens, žite život niekoho iného, hovorí pán Rubens! Už o chvíľu prednesiem na jeho večierku slávnostný prípitok!
/dievčaťu/ Napísal som vám list. Kedysi ste ho mohli hodiť do koša, mohli ste ho roztrhať, alebo ste sa na ňom mohli zabávať s kamarátkami...

Dievča: Už nikdy sa ma nedotýkajte! Už nikdy! Alebo...aspoň nie dnes... aspoň dnes sa ma nedotýkajte... prosím vás.... dovoľte mi aspoň dnes tie vaše ruky trochu nenávidieť...

Žena: /statočne zápasí so slasťou/ ...život niekoho iného... a kde mám asi tak zobrať istotu, že život niekoho iného nie je rovnako beznádejný ako ten môj... kedysi tu bol poriadok... nežilo sa nám najlepšie, ale bol tu poriadok... verili sme, že je to tak dobre... až do prevratu... až kým sa všetko neprevrátilo na ruby... dať ľuďom slobodu výberu... kto to kedy videl... sloboda výberu... u zvierat... prosím... sloboda výberu... tam to možno funguje.. lenže zvieratá majú inštinkt... zvieratá sa riadia inštinktom... ten sme my dávno prejedli... my sa bohužiaľ riadime rozumom... jemne... končekmi prstov... alebo jemne stláčať v intervaloch...

Opäť počuť zvuk svetlíc z ohňostroja, záblesky cez dieru dopadajú do miestnosti, zároveň niekde v diaľke počuť hrať dychovku.

Dievča: Počujete to?

Anjel: Sľúbil som pánu Rubensovi, že vás privediem za každú cenu!

Dievča: Prosím vás... aspoň dnes sa ma nedotýkajte... dovoľte mi aspoň dnes toto od vás žiadať...

Žena: ...cenu... asi má naozaj všetko svoju cenu... bezvýznamnosť je úmerná cene, ktorú sme prinútení zaplatiť... kedysi som v tombole vyhrala topánky... keď sme doma maľovali, obula som si ich a celé ich zababrala farbou... potom som ich vyhodila... vyhodila som topánky, ktoré som vyhrala v tombole...

Dievča: ...naozaj nič nepočujete... keď môj otec umieral, tiež hrala dychovka... chcel, aby hrali veselo... bolo to hneď po prevrate... chytil ma za ruku... starecké škvryny svietili v prítmi izby ako ostrovčeky... ľahko a veselo sa mu umieralo... veril, že už bude iba dobre... lenže

dychovkári zobrali za pohreb toľko, že nám neostalo ani na pomník... ak by som mu aj chcela dnes niečo povedať... neviem kde... neviem kde leží...

Anjel: Vidíte! V tom je ten rozdiel. Pán Rubens vie už dnes kde bude ležať. Na kopci za mestom mu stavajú veľkú hrobku.

Žena: ...keď ja umriem, nebudú ani vyť vľci... /výrazne slastne zavzlyká/

Anjel: Verte mi, kašlem na vás! Dávno by som sa na vás vykašľal, keby som to nebol sľúbil pánu Rubensovi. Verte mi!

Zápasí s dievčaťom, násilím ju vlečie k otvoru v stene, dievča sa vehementne bráni.

Dievča: Ja verím tomu, že vás môže niekto len tak prikryť plachtou!

Anjel: To ste ešte nevideli plachty na jachte pána Rubensa!

Dychovku odkiaľsi z diaľky počuť cez otvor v stene stále zreteľnejšie. Počuť a vidieť aj stále nové záblesky ohňostroja.

Žena: Čo je to? Počujete? Niečo visí vo vzduchu. Niečo sa stane. Dnes ráno som v meste videla podivný pohrebný sprievod.

Dievča pri zápase odtrhne anjelovi jedno krídlo a začne ho ním mlátiť po hlave.

Dievča: Nedotýkajte sa ma... počujete... ja už to takto nechcem... už nikdy... prosím vás... aspoň dnes... aspoň ešte dnes mi dovoľte nezabudnúť na Wiliama...

Anjel: /chráni si hlavu rukami/ Príliš dlho som sa nechal mať za nikoho, aby som si teraz nechal zobrať príležitosť predniesť prípitok na večierku pána Rubensa!

Dievča: Už nikdy sa ma nedotýkajte! Rozumiete?! Už nikdy... alebo aspoň nie dnes... ešte aspoň dnes...

Žena sa divoko smeje, vzápätí exploduje mohutným orgazmom. Dychovka sa stále približuje. V diere v stene sa náhle zjaví muž, ktorý bol predtým predavačom ideí, potom černochoom predávajúcim hrnce. Tentoraz v kostýme drsného chlapíka s vyholenou hlavou.

Drsný chlapík: /zadychčaný/ Pane! Pane! Chvalabohu tu ste! Všade vás hľadám. Pán Rubens zúri. Bude sa podávať jedlo. Pýtal sa na vás! Ponáhľajte sa!

Anjel stuhne, dievča ho stále mláti krídlom. On jej údery nevníma a vyjavene hľadá na chlapíka. Zrazu vytrhne dievčaťu z rúk krídlo, ktorým ho mlátilo a začne ním mlátiť chlapíka.

Anjel: Kde si bol doteraz, čo! Kde si bol kurva doteraz! To je také ťažké nájsť v tomto posratom malom štáte človeka, ktorý má predniesť prípitok na večierku pána Rubensa?

Žena: /Drsnému chlapíkovi/ Vy už nie ste černocho?

Drsný chlapík: /chráni sa rukou pred údermi anjela/ Boj za práva menších, bol omyl. Vsadil som na zlú kartu. Teraz frčia drsní chlapíci a rasisti.

Dychovku počuť už celkom blízko, takže postavy musia na seba kričať!

Anjel: /ženie pred sebou údermi anjelským krídlom Drsného chlapíka smerom k otvoru v stene,
z krídla začne lietat' perie/
Zabijem t'a! Ak to nestihneme, zabijem t'a ako psa!

Žena: Ale no tak!

Anjel: Ak to nestihneme budem ten prípitok prednášať nad tvojim hrobom!

Vybiehajú dierou v stene von, dychovka hrá už teraz celkom blízko. Vonku sa ešte zastavia. Anjel stále mláti Drsného chlapíka, ale cez dychovku nepočuť čo na neho kričí. Zrazu ich zmetie prechádzajúci pohrebný sprievod na čele ktorého kráča Mladík, za ním nesú truhlu, za truhlou nesú na palici, ako ulovené zviera, starého Petra a na záver hrajúci hudobníci. Žena a Dievča ten výjav sledujú z izby v nemom úžase.

Tma

5. OBRAZ

O stôl je opretá truhla. Na stole je položený starý Petro zviazaný do kľbka. Miesto herca je tam však položená presvedčivá figurína, v tom istom obleku, chrptom k divákovi. Žena a dievča sedia pri stole a vyjavene pozerajú na mladíka, ktorý predtým viedol pohrebný sprievod. Mladík je zrazu v pomykove, akoby náhle precitol. Dlhú nekonečnú chvíľu takto mlčia. Dievča zrazu vstane a zvedavo vykročí k truhle.

Mladík: ...prosím vás... nie...

Dievča zastane, pozrie na ženu, zase chvíľu mlčia. Po chvíli opäť vykročí k truhle.

Dievča: ...truhla?

Mladík: /vyťahuje z vrečka revolver a opatrne ho pokladá na stôl vedľa ležiaceho Petra/
...nie... prosím vás... o nič sa nepokúšajte... nič sa vám nestane... len sa o nič nepokúšajte...

Dievča sa zastaví, žena sa náhle rozosmeje.

Mladík: ...vyzerám smiešne?

Žena: ...nie... vlastne áno... o nič sa nepokúsiť... o to nás nemusíte prosiť... o nič sa nepokúsiť... v tom sme neprekonateľný. ...to je naše zaklínadlo... naša kabala...

Dievča sa opäť pomalými krokmi blíži k truhle, hľadá ju.

Dievča: ...čo v tom je?

Mladík: /žene/ ...vidíte... toho som sa bál... že budem vyzerat' smiešne...

Žena: ...asi by som mala byť prekvapená... asi by som sa vás mala opýtať kto ste... odkiaľ ste sa tu zobrali...a také tie veci... čo?

Dievča: /stále hľadá truhlu/ ...čo v tom môže byť...

Mladík: /žene/ ...na to vám kašlem...prečo vyzerám smiešne...

Žena: ...neviem... už je to za nami... muži s truhlami... to už máme za sebou... idete s truhlou po funuse... boli ich tu plné ulice... mužov s truhlami... vraj pozostalí obetí... hneď po prevrate... domáhali sa spravodlivosti... /pohodí hlavou smerom k Petrovi ležiacemu stole/... aj henten tam bol... jednu truhlu má tuším ešte odloženú v pivnici...

Mladík: ...to je dobre... teraz ju bude potrebovať... ja... nemohol som prísť skôr... musel som ešte zariadiť veľa vecí... potom tá dlhá cesta...

Dievča: ...môžem hádať... podľa mňa by tam mohli byť... nie... to asi nie...

Mladík: ...sú tam kosti...

Dievča: ...kosti?

Žena: /smeje sa/ ...kosti...ďalšie smiešne kosti... v ďalšej smiešnej truhle...

Dievča: ...ľudské?

Žena: ...smiešne... smiešne ľudské kosti... v smiešnej ľudskej truhle...

Mladík: ...včera som pricestoval... včera som sa vrátil... až včera som ich dal vykopať...

Dievča: ...načo vám budú kosti?

Žena: ...smiešne... smiešne kosti... aj ja ich nosím stále so sebou... vo svojej smiešnej truhle... ale o mňa nikto nezakopne... moje smiešne kosti, v mojom smiešnom tele sa nikoho nedotýkajú... a čo je horšie...nikto sa nedotýka ich... a práve bez toho dotyku sú smiešne... sú iba kosťami...

Dievča: ...raz mi Wiliam prechádzal prstami po rebrách a povedal, že sa usmievaajú... nie že sú smiešne... že sa usmievaajú...

Žena: ...no áno... zabudla som... Wiliam...

Mladík: ...kto je Wiliam?.

Žena-Dievča: /naraz/ ...bývalý sudca... /...majster dotyku... /pozerajú na seba/

Mladík: ...raz... zaklopali u nás traja muži v kabátoch...

Dievča: ...počkajte... /rýchlo listuje v zápisníčku/ ...Nietzsche?!

Žena vyprskne smiechom.

Mladík: ...prečo vyzerám smiešne... čo robím zle...

Dievča: ...podľa mňa nevyzeráte smiešne...

Mladík: ...a ako vyzerám...

Dievča: ...osamelo... s tými kosťami... asi osamelo...

Žena: ...aj osamelosť je smiešna... ale nie hneď... hneď nie... najskôr iba bolí...

Dievča: ...to ste čítali?

Žena: ...to viem...

Mladík: ...traja muži v kabátoch...

Dievča: ...klop... klop... klop...

Mladík: ...hrabali sa v otcovej knižnici...

Dievča: /znovu zúrivo listuje v zápisníčku, potom víťazoslávne/ ...eštébáci!!!

Mladík: /ukazuje na ležiaceho Petra/ ...tento tam bol tiež...

Žena: ... myslím, že som nejaké zaplesnuté knihy videla dole v pivnici... je mŕtvy?

Mladík: ...dúfam, že ešte nie...

Dievča: /obzerá si ležiaceho Petra/ ...mne je dlžný peniaze...

Mladík: ...potom už chodili stále... ráno... na obed... raz ho v noci vytiahli z postele a zabávali sa na tom, ako bosý prešľapuje na chladnej dlážke...

Dievča: /stále obzerá Petra/ ...tuším sa došťal...

Mladík: ...raz... keď zaklopali... vyskočil z okna...
...smiešne?

Žena: ...smiešne... smiešna história... vrela som vám, že mužov s truhlami už máme za sebou...čo s tým dnes...

Mladík: ...spravodlivosť... chcem spravodlivosť...

Žena: /smeje sa/ ...a ktorú...

Mladík: ...čo ktorú...

Žena: ...ktorú spravodlivosť...

Mladík: ...nerozumiem...

Žena: ...dajte komediantovi rekvizitu a on vám zahrá divadlo... naložte mu na chrbát truhlu s kost'ami a on bude predstierať, že sa domáha spravodlivosti... lenže na svete je prinajmenšom toľko spravodlivostí, koľko je tých, čo sa ich domáhajú... muži s truhlami... plné ulice... smiešne... hneď po prevrate... a za nimi vy... zo všetkých najsmiešnejší...

Dievča: ...najosamejší...

Žena: ...najspravodlivejší!

Mladík: ...skrátka kokot... absolútny kokot...

Žena: ...áno... tí pred vami boli omnoho presvedčivejší... rozprávali viac so zápalom... používali gestá... výrazné... to ja dokážem oceniť... ono to vôbec nie je také ľahké, ako sa to na prvý pohľad zdá... ja to viem... keď som kedysi pred Wiliamom... to bol ešte sudcom okresného súdu... keď som pred ním predstierala orgazmus... bol to koncert... vrchol monodrámy...

Mladík: ...ale ja preboha nič nepredstieram... to som mal priniesť vlastnú! ...mŕtvolu, aby ste mi verili...

Žena: ...ja som tú techniku mladý muž roky trénovala... rozumiete... časom som dokonca dokázala presvedčiť samu seba... rozumiete... bola tam!... rozkoš!... aj keď nepochádzala z toho, že sa mi Wiliam nemotorne dobíjal do podbrušia... ale bola tam!... aj keď som sa v skutočnosti cítila, akoby ma prešiel parný valec... aj keď som v skutočnosti zúfalo túžila po mužovi, ktorý by môj orgazmus považoval za svoje umelecké dielo...

Mladík: ...dobré... dobre... počkajte... povedzme, že tomu trochu rozumiem... ja som pre vás cudzí človek... on je váš... nech je aký chce... je váš... dobre... ale nemôžete sa popri tom aspoň trochu posnažiť a nedaj bože pochopiť aj mňa... mohol som predsa ostať tam kde som bol doteraz...

Žena: ...vidíte... to ste mohli...

Mladík: ...ja viem... smiešne... ale mohol som to urobiť aj tajne... súkromne... niekde v lese... ale to by sa uľavilo iba ak tomu psovi, ako vy hovoríte...

Žena: ...to som ešte nehovorila... to mám až o pekných pár replík ďalej...

Mladík: ...to je jedno... sú to len slová...

Žena: ...hovori sa... slová... slová... slová...

Mladík: ...vravel som vám, že tu nehrám divadlo... ja som chcel, aby ste pri tom boli... aby sme tak nejako rozmýšľali prečo a ako sa to všetko stalo... aby sa to už nikdy nestalo potom...

Žena: ...vidíte... divadlo... potom by možno bolo najlepšie pokrájať ho na kusy na nejakej prednáške v školskej telocvični...

Mladík: ...kurva!!! /kopne od zúrivosti do truhly opretej o stôl, tá sa z rachotom zrúti na zem/

Dievča: ...ja som svoj prvý orgazmus prežila, keď mi Wiliam povedal, že som ako madona... od toho... /listuje v zápisníku/... od Rafaela... madona od Rafaela... iba mi položil ruku na tvár a hneď som explodovala...

Žena: ...ruku na tvár?... to muselo byť niečo iné...

Mladík: ...počujete ma?... kvôli tomuto človeku vyskočil kedysi môj otec z okna... chápete to?... môj skutočný otec, vyskočil zo skutočného okna a zo zeme ho zoškrabávali skutočnou veľkou lopatou...

Žena: ...skutočne?

Dievča: ...ale bolo to krásne...

Mladík: ...krásne?

Dievča: ...hneď ako som po tej smršti uviedla svoje telo do pôvodného stavu... povedala som Wiliamovi... bolo to krásne... bolo to skutočne krásne... krásne... rada používam to slovo... krásne...

Mladík: ...môj otec bol krásny...

Dievča: ...mňa to naučil Wiliam. /ukazuje na truhlu/... môžem sa pozrieť?

Mladík: ...prosím vás, aby ste sa o nič nepokúšali... čo tam chcete vidieť?... sú tam skutočné kosti môjho skutočného otca, ktorý musel vyskočiť z okna... nemôžete tomu uveriť bez toho, aby ste to ohmatali... naozaj sa o všetko musíte obtrieť tým svojim otráveným jazykom... naozaj je jediná hĺbka do ktorej dokážete preniknúť, hĺbka vašej maternice?

Žena: ...už je to lepšie... s tou maternicou ste zabodovali... ešte ruky... musíte viac používať ruky... gestá... gestá sú dôležité!

Dievča: ...tak to predsa nie je... to bolo kedysi... kedysi som dvíhala telefóny... robila som dievča na telefón... ale dnes viem toto... /zoberie mladíkovi ruku do dlani a hladí ju/... to ma naučil Wiliam...

Mladík sa jej vytrhne, ide k stolu kde leží Petro, zoberie zo stola revolver, chvíľu sa pozerá na revolver v ruke, chvíľu na Petra zviazaného do kľbka, ťažko dýcha, rukou s revolverom si utiera pot z čela, bezmocne sa zaženie na Petra, ruka mu klesne, stojí opretý o stôl, hlava sklonená.

Žena: /smeje sa a tleska/ ...bravo... konečne výstup hodný apoštola spravodlivosti...

Dierou v stene počuť, ako prefrčí pretekárske auto, vchádza Matka, v rukách drží sadu nožov, ktoré predtým kúpila od čierneho predavača, ide ku skrini, zrazu sa zastaví, akoby nevedela čo vlastne chce.

Matka: ...pán Rubens... náš pán Rubens... kto vie, kde sa tu vzal... nikdy predtým sme o ňom nepočuli... nikdy sme nič predtým nepočuli... a teraz je tu tak rušno... zrazu je počuť hlasy... a slová... veľa slov... príliš veľa slov... predtým... predtým tu bolo ticho... krájali sme ho a podávali si ho ako chlieb náš každodenný... vždy som si myslela, že ma to mŕtve ticho... prežije... /zrazu pozerá na mladíka, akoby až teraz na to našla odvahu/... ani vás nemám čím ponúknuť mladý muž...

Žena: ...nerobte si starosti... /pohodí hlavou smerom k stolu kde leží Petro/... doniesol si sám...

Matka: ...viem... čakali sme vás skôr... asi ste mali dlhú cestu... doniesla som Wiliamovi nože... nože sú dobré... nože sa vždy zídu...

Dievča: ...nože?... načo budú Wiliamovi nože?... má ruky... načo mu budú nože... chlieb sa dá predsa odtrhnúť... maslo sa dá natrieť prstami... načo mu budú nože...

Žena: ...nože... nože pre Wiliama...

Mladík: ...kto je dočerta Wiliam?

Žena-Dievča-Matka: /naraz/ ...bývalý sudca... /majster dotyku... /môj syn... /pozerajú na mladíka/

Žena: /po chvíli mučivého ticha/ ...hrávali sme s Wiliamom takú hru... ešte predtým... ešte keď bol sudcom okresného súdu... nemala názov... o to viac bolela... lebo veci musia mať svoj názov... ak veci nie sú postihnuteľné jazykom... bolia... nie je to taká tá bolesť odhnívajúceho zubu... aj keď... asi len k tomu by som to dokázala prirovnať... ale tú hru by som dnes nazvala nože pre Wiliama... iluzionista... iluzionista strká nože do krabice, kde sa pred tým schovala jeho asistentka... tak som ja strkala nože do Wiliamovho tela, v ktorom on ale už dávno nebol... či je to vina, keď zrazu zistíte, že žijete s niekým úplne iným... v jedno ráno sa zobudíte a vedľa vás spí niekto úplne iný.. iný ako máte uvedené na papieri... a pri tom... volá sa tak, ako pred tým... dokonca tak aj vyzerá a má aj rovnaké číslo topánok ako ten s kým ste žili dovtedy... ale zároveň je to niekto úplne iný... zrazu rozmýšľa o veciach, o ktorých sa nikdy predtým s vami nerozprával... zrazu považuje za najdôležitejšie to, čo predtým akoby neexistovalo...

Matka medzitým podíde smerom k Petrovi ležiacemu na stole, celkom sa ale nepriblíži, iba sa v úctivej vzdialenosti nadvihne na špičkách, pozerá na neho.

Matka: ...došťaľ sa... ako dieťa... zrazu vyzerá tak bezbranne... stačí málo... niekedy stačí málo... čo s ním urobíte...

Mladík: ...neviem...

Matka: ...čakali sme vás skôr... hneď po prevrate... to by ste sa v ňom neboli krvi dorezali... potom chodil po uliciach s truhlou... tak ako vy teraz... teraz sa došťaľ... asi ste mali dlhú cestu... musí to byť krásne tá krajina za oknom... to ako je stále známejšia a známejšia... musí to byť krásne vrátiť sa... odísť... a mať sa kam vrátiť... a prečo... mať sa prečo vrátiť... nedávno som po prvý krát išla k sestre autobusom do susedného mesta... nemohla som u nej obsedieť... strašne som sa tešila, ako sa budem vracat'... nie na to, ako sa vrátim... ale ako sa budem vracat'.. to ale nebolo také ako... /pauza/... čo s ním urobíte...

Mladík: ...neviem...

Matka: ...pre vás je to cudzí človek... keď vidíte, ako na ulici zrazi cudzieho človeka auto... poviete tragédia... použijete to slovo, lebo to slovo sa pri takých príležitostiach používa... čo to má ale spoločné so skutočnou tragédiou tých, ktorých sa to dotýka...

/ticho/

...je mi ľúto toho, čo sa stalo s vaším otcom...

/ticho/

...asi by som si mala ľahnúť k nemu... ale ten stôl je malý... príliš malý...

/ticho/

...aký asi veľký by mal byť stôl, na ktorý by sme sa pomestili všetci, ktorí tam patríme...

Žena: ...malá krajina... malý stôl... malá bezvýznamná krajina... malý bezvýznamný stôl, plný malých bezvýznamných ľudí...

Matka: ...keď som sa vtedy vybrala za sestrou... cestou na stanicu som zablúdila... mesto som nespoznávala... nové domy... nové fasády... niektoré iba pretreté novými farbami... jediné, čo som spoznávala boli ľudia... šla som za nimi a oni ma priviedli na stanicu...

/ticho/

...čo s nami urobíte...

Žena: ...čo... s ním!... urobíte...

Matka: ...áno... ja viem... ja viem... s ním... čo s ním urobíme... nemôžeme ho predsa zabiť na stole, ako psa...

Žena: ...psa? ...prečo zase psa?...prečo preboha zase psa? ...zabiť psa je normálne? ...mali ste niekedy doma psa? ...my áno... krásneho... s krásnymi psovskými očami... vrtieval chvostom, vždy keď sa Wiliam vracal domov... to som ja nedokázala... najlepšie je povedať si, že ten pes za všetko môže... môžete mu kedykoľvek uviazať kameň na krk a spláchnuť ním ten svoj pocit krivdy niekde v rieke... ale!... /dvihne prst a obráti sa na Mladíka, aby ho upozornila na nasledujúcu repliku/...ale to by sa uľavilo iba ak tomu psovi... každý si tu dokáže nájsť niekoho, kto za všetko môže...každý... /ukazuje na Petra/...on má teraz svojich židov a buzerantov... /mladíkovi/ vy máte jeho... a ja... ja mám svojich psov... svojich psov si treba chrániť... Wiliam mi chcel ublížiť a tak ma podvádzal so psom... je to jednoduché... za všetko môže ten pes... nezabíjajte mi môjho psa... je to stroj na uľavu...

Dievča: ...stroj?

Žena: ...ja viem... chrániť psov sa teraz považuje za cnosť... a je to teraz aj v móde... ale ja tomu rozumiem takto... ja som totiž od malička živená pocitom, že mám svoj podiel viny na všetkom, čo sa tu udeje.. keď sa tu v izbe vypáli žiarovka, mám pocit, že za to môžem... keď sa pod niekým zlomí stolička, mám výčitky, že som súčasťou systému, ktorý nevie vyrobiť poriadnu stoličku... lenže... ak môžem za všetko... nemôžem vlastne za nič... za všetko môže pes... alebo niekto iný...

Matka: ...možno by sa dal niekde požičať väčší stôl... ľahli by sme si k nemu... ale najskôr pripravím niečo na jedenie... s plným žalúdkom sa nám bude ľahšie rozhodovať...

Žena: ...posledná večera? ...dojemné...

Mladík: ...asi by som mal ísť...

Dievča: ...teraz nás tu chcete nechať samých? ...viete ako sa tomu hovorilo u nás... u nás keď som ešte robila dievča na telefón... rozrobiť a nechať tak... to už bolo na hranici zločinu... tam by vás takéto niečo profesionálne odpísalo...

Žena: /smeje sa/ ...profesionálny domáhač spravodlivosti... rozrobí a nechá tak... samých... nechá nás samých... čo ho je po tom, že jedinú samotu, ktorú dokážem zničiť je samota s Wiliamom...

Mladík: ...takže nakoniec som zločinec ja...

Žena: ...alebo so psom... pretože byť sama so sebou... to nie je samota... byť sama so sebou je neznesiteľné... podľa mňa je na svete dvakrát toľko ľudí, koľko si myslíme, že ich je... lebo počítame iba tých, ktorých vidíme... ale každý so sebou vlečie ďalšiu bytosť, ktorú nepočujeme... a tie dve bytosti sa v nás navzájom pozerajú... tie dve bytosti v nás to je v skutočnosti samota, ktorej sa bojíme... zoberte za ruku svojho suseda a chvíľu ho počúvajte...

Dievča: ...presne tak nejakto to hovoril Wiliam... zoberte za ruku...

Žena: ...tak by to povedal možno Šekspír... alebo možno ten váš... ako sa volal.../dievča listuje v zápisníku/ ...to je jedno... ale viete ako by som to povedala ja?...ja by som povedala, že tie dve bytosti v nás zanechávajú hromadu sračiek, z ktorých nám už trčí len ruka... myslím, že takto je to zrozumiteľnejšie... keby tu namiesto tej steny a toho obrazu bolo hľadisko s divákmi... myslím, že tomuto by skôr rozumeli... ja si nás predstavujem ako les rúk trčiaci z obrovskej hromady sračiek... aplauz... /smeje sa/

Dievča: ...ja? ...ako sa to píše?

Matka: ...ja toto počúvať nemusím... ja idem radšej pripraviť niečo na jedenie... nikdy tu nechýbalo jedlo... ak tu niečo nikdy nechýbalo... tak to bolo jedlo... /odchádza/

Žena: /smeje sa/ ...nikdy tu nechýbalo jedlo, ktoré sa premenilo na hromadu sračiek.. aplauz ... /smeje sa/...šekspír... chyťte suseda za ruku a chvíľu ho počúvajte... nie to, čo hovorí... až to za tým... až to za tou hromadou sračiek, z ktorej jazykom modeluje slová... slová... slová... aplauz... /smeje sa, zrazu sa postaví a kričí do hľadiska/...ale... kto už len podá ruku ruke trčiacej z hromady sračiek!!!

Mladík: ...to bolo pekné s tými rukami... les rúk... aj to, ako ste to povedali...

Dievča: ...vy máte pekné ruky... jemné... a voňavé... hneď vidieť, že nie ste odtiaľto...

Mladík: ...som odtiaľto...

Dievča: ...ale nežili ste tu... Wiliam vždy sníval o tom, že raz niekam odíde... niekde... kde bude krásne...

Mladík: ...áno... Wiliam...

Žena: ...Wiliam predsa nemohol nikam odísť... odtiaľto sa dalo iba utiecť... mohol utiecť... to mohol... lenže... keď chcete utiecť... musíte sa zobrať so sebou...

Dievča: ...aplauz... /smeje sa, milo/

Mladík: ...aj ja som iba utiekol... v noci... hneď ako ho pochovali... v noci... ako zločinec... cez hranice... za mnou bežala svorka psov...

Dievča: ...niekto ich poslal... nejaké svine...

Žena: ...keby bol niekto poslal nás... bežali by sme my...

Mladík: ...nechcem o tom rozprávať...

Žena: ...prečo... rozprávať je ľahké... neznesiteľne... keď sa človek narodí... smeje sa a plače... potom ho naučia rozprávať...

Mladík: ...a klamať...

Žena: /smeje sa/ ...vidíte... na to by som bola zabudla...

Mladík: ...aj to je vám smiešne?

Žena: ...viete čo ešte hovorím ja... hovorím, že podstatou bytia je klamstvo a smiešnosť...

Dievča: ...a láska...

Žena: ...to hovoríte vy...

Dievča: ...to hovoril Wiliam...

Žena: ...ja hovorím klamstvo a smiešnosť... bojíme sa byť smiešni, pretože tušíme, že práve takí sme... že práve z toho sme stvorení... zo smiešnosti... mimochodom... viete ako dnes niektorí ľudia hovoria tomu, čo kedysi vznešene nazývali pohlavným aktom... smiešne pohyby... chápete... smiešne pohyby... na začiatku nebolo slovo, ale smiešnosť... smiešne pohyby... uzavreli sme dohodu, že sa budeme tváriť, že to tak nie je... tak nám to vyhovuje... anjel milosrdenstva má podobu klamstva... len preto sme ešte tu... len preto kosti nás všetkých ešte nevystavujú v múzeu vyhynutých druhov... pretože smiešna milosrdná lož, zachránila viac ľudských životov, ako ich zo sveta zniesla smiešna nemilosrdná pravda... a ak je pravda, že Boh stvoril človeka... aj keď aj to bude asi len jedna z tých milosrdných lží...

Dievča: ...musel sa ho dotýkať...

Žena: ...nie... musel sa pri tom zabávať... musel predsa vedieť, že smiešnosť v súvislosti so sebou neznesieme a budeme sa vo všetkej svojej neohrabanosti snažiť stvoriť novú skutočnosť založenú na tom, že sa bojí byť smiešna... a práve preto vo svojej najskutočnejšej skutočnosti stokrát smiešnejšiu...

V diere sa zrazu objaví ďalší muž s truhlou, je to ten čo sprevádzal muža kupujúceho Petrov dom.

Muž s truhlou II: ...to hádam nie... už aj tu?... zase neskoro... zase neskoro... prepáčte... vidím, že už aj tu je obsadené... skúsím vedľa... možno budem mať viac šťastia... skúsím ešte vedľa... prepáčte... /odchádza/

Dievča: ...nie... počkajte... láska... láska... /mladíkovi/ Wiliam hovoril láska... nie smiešnosť... smiešna je iba jej zatrpknutosť, ktorá akoby nemala hranice...

Mladík: ...hranice...

Žena: ...ak dovolíte... o jednej viem... môj hrob...

Dievča: ...nepočúvajte ju... láska... Wiliam hovoril láska... vlastne to nehovoril... podajte mi ruku...

Mladík: ...moju?

Dievča: ...vašu... vašu ruku...

Mladík dvihne ruku nad hlavu, akoby trčala z hromady sračiek, dievča dvíha svoju ruku k jeho, dotýka sa jej.

Dievča: ...cítite to?

Mladík: ...nie...

Dievča: ...počkajte... ešte raz... neponáhľajte sa... povedzte čo cítite...

Mladík: ...neviem... asi nič...

Žena sa smeje.

Dievča: /udrie mladíka po tvári/ ...a teraz...

Mladík: ...udreli ste ma...

Žena sa smeje ešte viac. Dievča znovu hladí mladíka po tvári.

Mladík: ...máte vlhké dlane...

Dievča: ...a ešte?

Mladík: ...teplé... máte vlhké a teplé dlane...

Dievča: ...je to príjemné?

Mladík: ...príjemné... asi áno... príjemné...

Dievča: ...príjemnejšie, ako vláčiť truhlu s kosťami?

Mladík: ...vláčiť truhlu s kosťami nie je príjemné...

Žena: ...vláčiť truhlu s kosťami je zvrátenosť...

Mladík: ...zvrátenosť je vyhadzovať ľudí z okna...

Dievča: ...vraveli ste... že vyskočil sám...

Mladík: /chytí dievčaťu obidve ruky a prikryje si nimi tvár/
...nikto nevyskočí sám z okna...

35 STRANA VYŇATÁ

Žena: ...áno... vždy je tam aj ten druhý...čo ho nepočujeme... ten mu pomôže... vyskočiť'...

Mladík: ...pomôže vyskočiť'... je tam niekto... kto mu pomôže vyskočiť'... ale nie je tam nikto... kto by ho zachytil...

Dievča: ...na čo myslí, keď letí?

Žena: ...podľa mňa.... keď letí, nemyslí... letí...

Mladík: ...niet nikoho... kto by mu podal ruku...

Žena: ...všetky sa topia v sračkách...

Dievča: ...bez aplauzu...

Mladík: ...všetky sa boja, že by ich strhol so sebou...

Dievča: ...kam ešte?

Dierou v stene počuť, ako prefrčí auto, sprevádzané smiechom rozjarenej spoločnosti.

Žena: ...zoberte nôž a pichnete ho do krku...

Dievča: ...kto... pichnete...

Žena: ...dôležitá je samozrejmosť... stačí trochu samozrejmosti... samozrejmosti... s ktorou si prisvojíte právo to urobiť...

Dievča: ...tak sa predsa zabíjajú svine...

Žena: ...presne tak... najskôr sme ich začali zabíjať z nutnosti... potom z pôžitkárstva... a aby sme to ospravedlnili... začali sme sviňami nazývať tých, ktorí si to podľa nás zaslúžia...

V diere sa opäť objaví - Muž s truhlou II, očividne zmetený nakúka do diery.

Muž s truhlou II: ...do piče... nebol som tu už?

Dievča: ...zaslúžime si lásku... aspoň trochu lásky... trochu lásky nikoho nezabije...

Mladík: ...najskôr je zločin... potom... možno... trest... a potom... potom možno to, čo ste vraveli vy...

Žena: ...zločin a trest? ...povinná literatúra... nie je to trochu staromódne? ...starý dobrý zločin... môže mať zločin charakter? ...pretože...kedysi si váš zločin charakterne vyhlíadal iba ako obeť... dnes si nás získava ako spolupáchateľov...

Muž s truhlou II: ...nekúpíte truhlu... lacno... truhla sa vždy zide...

Mladík: ... čo je to... preboha... krv... krv... pustila sa mi krv... z nosa... nemáte vreckovku...

Žena: /podáva mu vreckovku/ ...keby sa tak dalo začať ešte raz... s čistým stolom...

Mladík: ... pre Kristove rany... nedá sa to zastaviť... pomôžte mi... pomôžte mi niekto...

Dievča: ...Wiliam hovoril, že nemôžeme byť iní... ale môžeme byť tí, ktorí chcú byť... iní... chcú byť... hovoril Wiliam...

Žena: ...s čistým stolom... čisto by som sa prestrela... podávala by som sa s nevinným detským úsmevom a tešila by som sa z toho ako všetkým chuť... ale tie najsladšie kúsky zo seba by som odkrojila pre Wiliama...

Muž s truhlou II: ...Wiliam?... kto je Wiliam... nekúpi truhlu?

Dievča: /vykročí ku skrini/ ...chytíte niekoho za ruku a počúvajte ho...

Mladík: ...čo je preboha toto?... valí sa to zo mňa ako z prasaťa... kde sa v človeku berie toľko krvi...

*Dievča otvára skriňu, vypadne mŕtvola zabalená v perine, dievča dvíha jej ruku, hladí sa ňou.
Prichádza Matka, v rukách nesie tácku s občerstvením, zostane stáť, tácka jej vypadne z rúk, zloží sa k zemi.*

Muž s truhlou II: ...vravel som, že truhla sa vždy zide...

Dievča: ...dotknúť sa... len tak... len tak sa dotknúť... také nič... /natrča ruku ostatným/ ... skúste to...

Mladík: /zápasí s valiacou sa krvou/ ...Ježiši Kriste... Ježiši Kriste... som celý od krvi...

Matka sa preberie, zberá znovu veci zo zeme na tácku. Žena berie zo stola revolver, pozerá sa naň.

Žena: ...niečo vám poviem... ja... ja vám niečo poviem...nebojte sa... nebude to dlhé... viete, čo je podľa mňa skutočné divadlo... keď sledujete na javisku človeka... presnejšie to, čo z neho zostalo... v situácii, v ktorej by ste sa za normálnych okolností nikdy nechceli ocitnúť... ale je vám známa... na posranie... bránite sa tomu prihlúplym úsmevom, ktorý je akoby nad tým... ale vo chvíli toho skutočného divadla... celkom nepochopiteľne zatúžite byť tým človekom na javisku... zostúpiť k nemu... byť v ňom... spoznať jeho pravdu... hoci aj smiešnu... lebo on sa vám zrazu zdá skutočný a vy si v hľadisku pripadáte ako zle napísaná... nezvládnutá postava... a to by som zase chcela... zase sedieť v bezpečí v hľadisku a pripadať si ako zle napísaná... nezvládnutá postava... /pozerá na figurínu Petra ležiacu na stole/...čakať, kým niekto povie namiesto mňa... ak to neurobíme my... urobí to niekto za nás...

V diere sa objaví skutočný Petro, usmieva sa, ruku má frajersky strčenú vo vrecku, pofajčieva.

Petro: ...dve veci ma naplňajú úžasom... len si za boha neviem spomenúť... že ktoré...

Žena sedí chrbtom k lampe visiacej nad stolom, cez plece ešte chvíľu pozerá na figurínu Petra ležiacu na stole, v ruke stále drží revolver. Zrazu si ho namieri na tvár, otvorí ústa, ozve sa výstrel. Počuť zvuk rozbitých žiarovky, tma, ticho.

Cez diery v stene dopadá mesačný svit. Objaví sa v ňom človek od pána Rubensa, ktorý bol naposledy drsným chlapíkom, v nechutnom trblietavom plesovom kostýme.

Človek od Rubensa: ...haló... je tu niekto... prečo je tu taká tma... všade naokolo žiaria záhradné reflektory a tu... tma... /zapaľuje zápalku, technici začínajú s prestavbou scény, ostatní herci odchádzajú, v pozadí hrá dychovka, ktorá onehdy prišla s mladíkom/ ... pán Rubens necháva pekne pozdravovať a posieľa nejaké chlebičky z oslavy... haló... to som blázon... ticho... normálne ticho /zapaľuje ďalšiu zápalku/ ...keby tu aspoň miesto tej steny a toho obrazu bolo hľadisko s divákmi, niečo by som zaspieval... napríklad toto... že...
/ trochu teatrálné začne spievať pieseň s melódiou v štýle muzikálových šlágrov, hudobný podklad ale tvorí dychovka, technici stále prestavujú scénu/
...určite raz...
...sa pozriem na to z výšky...
...na plese u padlého anjela...
...v kostýme radodajnej mníšky...
...alebo v maske...
...vraha dobráka...
...možno ma navlečú len do saka...
...nebudem celý...
...budú zo mňa zvyšky...
...na prstoch zrátam...
...kto si poplakal...

...určite raz...
...sa pozriem na to zhora...
...zaplatím draho...
...miesto s výhľadom...
...a jedna ruka...
... neviem ktorá...
.../len si ma majte za magora/...
...ma pri tom bude držať stále...
...tu dole...
...bude všetko smiešne malé...
...a priesvitné...
...jak pod ľadom...

6. OBRAZ

Záhradka pred domom. V stene v pozadí je stále diera /teraz ju vidíme z druhej strany/, je ale už čiastočne zamurovaná /ako rana, ktorá sa pomaly zaceluje/, pred ňou sa povaluje murárske náčinie, tehly a podobne. Napravo je strom, jablň s dozrievajúcimi plodmi, na druhej strane stôl so stoličkami, vnesený z kuchyne. Na stole je položený tranzistor a niekoľko starých zaplesnutých kníh. Pri stole sedia Mladík a Dievča, pozerajú sa navzájom do očí, v rukách držia spoločne hrnček s čajom, raz jeden, raz druhý sa z neho napije, zakaždým sa pobožkajú.

Matka sedí za stolom na nose má okuliare a so záujmom listuje v knihách. Všetci sú elegantne, ale jednoducho oblečení, upravení, najmä u matky vidieť v tomto smere rapidnú zmenu. V pozadí pri stene sedí Muž s truhlou II, pozerá na dvojicu pri stole, truhlu ma položenú na nohách, pridíža ju rukami. Pod stromom na stoličke stojí starý Petro, má ruky zviazané za chrbtom, okolo krku slučku, ktorá je uviazaná o konár.

Človek od Rubensa dospieva pieseň, technici dokončia prestavbu scény, z tranzistoru na stole začne hrať krásna, trochu radostná a trochu clivá hudba, ktorá podfarbuje celú nasledujúcu scénu. Dychovkári odchádzajú.

Človek od Rubensa: /divákom/ Dost! Dost! Stačilo! Načo sú dobré tieto smutné konce. Smutné konce! Smutné konce sú ako suché konáre na strome života – vrael môj učiteľ spevu! A život predsa tak neomylné rodí stále nové a nové príbehy. A v každom tom zrode je neomylné

prítomná radosť z očakávania, tak, ako je v každom očakávaní neomylná prítomná túžba po šťastnom konci! A kde inde si ho môžeme dopriať pohodlnejšie ako na javisku?! Kde inde si ho môžeme kúpiť lacnejšie, ako v divadle!!!

/na scéne sa objavujú Žena a Wiliam, sú oblečení do civilného, zjavne na odchode, zastavia sa pri hercoch na scéne, chvíľu s nimi nezáväzne konverzujú, zrejme si niečo dohovárajú/

Herci, ktorí dohrali svoje úlohy sa prezlečú a odličia v šatni a poberú sa na cestu za ďalšími príbehmi, ktoré pred nami ukrývajú za zastretými oknami svojho dobre stráženého súkromia. Sú to príbehy krajšie? Lepšie? Skutočnejšie? Nevieme. Aj v tom je ukrytá krása a tajomstvo života! */Wiliam a Žena sa líčia odchádzajú/*

Tí čo ostali sa s neobyčajným odhodlaním púšťajú do napĺňania túžby po novom, krajšom a naplnenejšom živote. Naučili sa napríklad tešiť sa z maličkostí a drobných radostí!

Matka: Rada teraz sedávam tu pred domom.

Dievča: Dnes ráno vyšlo slnko presne o 5.45! Na stole sa potichu začala rozpúšťať kocka cukru, ktorú som tam nechala pre bociana. Vstala som a uvarila čaj. Tento.

Dáva napiť mladíkovi, ten sa napije a pobozká ju.

Mladík: Feniklový? Ten mám najradšej.

Človek od Rubensa: Objavili puto, ktoré ich k sebe priťahovalo novou, dovtedy nepoznanou silou a tak sa rozhodli postaviť na ňom základy chrámu svojej zmysluplnej budúcnosti. Ešte predtým však plánujú navštíviť ďaleké a neznáme kraje, odkiaľ budú do svojej malej milej zdanlivo bezvýznamnej krajiny posielat' pohľadnice.

Matka: Škoda, že sa toho nedožil Wiliam. */vreckovkou si rýchlo utrie slzy, ktoré jej náhle vyhrkli, vysmrká sa, schová vreckovku, ďalej číta/*

Človek od Rubensa: Najďalej však vo svojej premene zašla Matka. Po tom, ako pri upratovaní v pivnici objavila stoh zaplesnutých kníh, začína okamžite odvážne brázdiť nedozierne vlny klasickej literatúry!

Matka: Tak toto je ten najpodivnejší horoskop, aký som kedy čítala. Počúvajte! Hľa, prídem čoskoro a moja odplata so mnou, odmením každého podľa jeho skutkov. Ja som Alfa a Omega, Prvý a Posledný, Počiatok a koniec. Blahoslavení sú tí, čo si vypierajú rúcha: budú mať moc nad stromom života a budú môcť vstúpiť bránami mesta.

Mladík: Čo to čítate?

Matka: */pozerá na obal/* Biblia. Našla som to dole v pivnici.

Mladík: Ukážte! Biblia môjho otca. Ako dieťa som mu zadnú stranu počmáral zelenou fixkou. */listuje/* Vidíte? Je to už trochu vyblednuté.

Matka: To je plieseň.

Človek od Rubensa: Boli však aj takí, ktorí akékoľvek zmeny naďalej vytrvalo odmietali. Pán Petro sa na všetko pozeral z výšky!

Petro: Banda židácka. Teraz prestanú jesť v piatok mäso, potom zaprú svoju rodnú reč a skončí to obcovaním so zvieratami.

Dievča: */mladíkovi/* Nezatancujeme si?

Mladík pridá volume na tranzistore, tancujú. Nežne, ale zároveň vášnivo sa k sebe túlia.

Človek od Rubensa: /kričí do hudby/ No nie je ten život nádherný?!

Človek od Rubensa si vyzlieka lesklý kostým, sako aj nohavice vrhne do hľadiska a prisadá si k Matke, nastaví jej dľaň a ona mu z nej veští. Muž s truhlou na kolenách nesmelo dviha ruku ako v škole, upozorňuje, že ešte je tu on. Po odhodení kostýmu už iba - Človek mu naznačí, aby si prisadol, Muž odloží truhlu na zem a prisadá si. Nemôže sa vynadívať na matku, ktorá sa pri vešteni krásne usmieva.

Muž: /stíši tranzistor,matke/ Krásne sa smejete.

Matka: Ale prosím vás, veď to nie je nič ťažké.

Mladík a dievča tancujú, stále sa k sebe vášnivo túlia, Dievča sa zrazu zarazí.

Dievča: /s rukou v Mladíkových nohaviciach/ Vy ste Žid?

Mladík: Ale kdeže. Obyčajný chirurgický zákrok. V detstve som mával často zápaly.

Dievča: Veď je to jedno. Šavol, lebo Pavol...

Mladík: Nemal by som vám najskôr vyznať lásku?

Dievča: Tak dobre.

Petro: /začne sa smiať, až mu zabehne/ Chcete ma zabiť?

Objaví sa človek v roztrhaných šatách, zašpinený, trochu kríva. Je to človek, ktorý chcel kedysi v kostýme anjela odvieť Divčinu na večierok pána Rubensa.

Bývalý anjel: Prepáčte, mohol by som tu s vami zostať? Pán Rubens na mňa poštvá psov.

Petro: Rubens. Náš pán Rubens. Ten ešte dokáže pritlačiť na pílu. Ten nám všetkým ešte ukáže.

Bývalý anjel: Niečo som vám priniesol /vyťahuje z vreciek hrče zákuskov/. Je to z oslavy pána Rubensa. Trochu sa mi to zdeformovalo. Asi ako som utekal. A ešte kvety pre slečnu /vyťahuje spod košele pokrčené kvety/.

Dievča: Prečo mi dávate kvety?

Bývalý anjel: Ja neviem. Vraj sa to robí.

Mladík: Kvety vraj vedia rozprávať.

Dievča. Čo hovoria tieto?

Mladík pokrčí ramenami.

Človek: Že boli ukradnuté z prestretej tabule.

Matka: /milo karhavo/ Ale no tak!

Dievča: Nerozumiem kvetom, ale naučila som sa počúvať tých, čo sa vedia dotýkať.
Dotknite sa ma.
Nebojte sa.

Dotknite sa ma.

Bývalý anjel trochu váha, pozerá na ostatných, potom ju chytí za kozy.

Človek: Tak tomuto rozumiem aj ja.

Matka: /milo karhavo/ Ale no tak!

Dievča: Nie. Počkajte. Nehovorte, čo si myslíte že chcú od vás počuť ostatní. Povedzte čo si myslíte.

Opatrne sa dotkne jej tváre.

Dievča: Vidíte, teraz vás už počujem.

Dievča opäť pridá volume na tranzistore, tancuje s Bývalým anjelom. Mladík stojí a zaľúbene ich sleduje. Pribehne k nemu pes.

Dievča: /volá pri tanci na Mladíka/ Pohľad' ho! No tak! Neboj sa! Pohľad' ho! Pohľad' psa!

Mladík sa zohne, ide pohladit' psa, počuť zvuk prechádzajúceho pretekárskeho auta, pes sa zľakne, pohryzie mladíka a utečie!

Mladík: Au! Hryzie, beštia!

Dievča sa smeje a tancuje.

Mladík: /ostatným/ Podťte, budeme si čítať z Biblie.

Matka: No neviem, je to dosť hrubé.

/listuje, stíšia tranzistor, číta/.

Na počiatku stvoril Boh nebo a zem. Zem však bola pustá a prázdna, tma bola nad priepasťou a Duch Boží sa vznášal nad vodami...

Ďalšie slová zanikajú v hudbe, ktorá odkiaľsi pripláva a prehluší čítanie, aj hudbu z tranzistora. Dievča s Bývalým anjelom tancujú, žena číta, Petro stojí na stoličke a zazerá, ostatní so záujmom počúvajú.

Odkiaľsi sa vynorí postava v červenej pretekárskej kombinéze, na hlave má prilbu. Chvilu si obzerá jablká na strome, snaží sa niektoré dočiahnuť, nedarí sa mu. Rozhliadne sa a zbadá stoličku pod Petrom. Bez váhania ju zoberie a odtrhne si jablko. Petro sa bezmocne hompáľa na konári, postava sa snaží zahryznúť do jablka, bráni mu v tom prilba, chvíľu zápasí s touto situáciou, potom jablko zahodí a odíde.

Náhle prestane hrať hudba.

Z tranzistoru na stole sa ozve hlas.

Hlas: Správy! V ankete prestížneho mesačníka White dog o najoriginálnejší výrok všetkých čias, nebolo podľa správy tlačových agentúr prvé a druhé miesto udelené. Na treťom mieste sa umiestnil výrok nemeckého filozofa Imanuela Kanta, ktorý údajne povedal, citujem: Dve veci ma naplňajú úžasom. Hviezdne nebo nado mnou a mravný zákon vo mne. Šport! V posledných pretekoch seriálu rýchlostných automobilov zvíťazil podľa očakávania pán Rubens. Srdečne blahoželáme a posielame pesničku.

V pozadí pri stene sa objavia hudobníci /dychová sekcia/, hrajú záverečnú melódiu.

Dievča a Bývalý anjel tancujú, Matka číta z Biblie, ostatní počúvajú, Petro visí.

Pomalý pohasínajú reflektory.

*Zrazu sa ozve ohlušujúci rachot pripomínajúci lámanie sa suchého konáru.
Petro sa aj s konárom na ktorom visí, rúti k zemi.
Hudba silnie
Svetlo slabne.
Tma.
Potlesk.*

/Poznámka: predstavitelia Ženy a Wiliama sa pri klaňačke neobjavujú!!! V tom čase sú už dávno doma, alebo v divadelnom bufete, kde môžu do sýtosti prijímať prípadné gratulácie./

© **Dušan Vicen**